19/12/2011

మృత్యువు దాని ప్రాధాన్యత

అఖిల

అఖిలభారత పత్రిక — డిశంబరు 2011

మృత్యువు అంటే ఏమిటి?

శ్రీమాత ప్రవచనములు

19.12.2011

విషయసూచిక

> వాస్తవానికి, మృత్యువు అనేది అసలు లేనే లేదు.
>
> శ్రీమాత

మృత్యువు యొక్క నిజస్వరూపము

ఈ సృష్టి చిత్రమైనది. జడపదార్థంతో మొదలైనప్పటికి అది పరిణామము చెంది చెంది మానవుడుద్భవించాడు. ఈ మనిషి కూడ అనేక జన్మలద్వారా పరిణామము చెంది దేవతారూపాలను ధరించగలడు. ఒక్కొక్క జన్మలోను ఈ శరీరము కొంతవరకే పరిణామము చెందగలదు. ఎప్పుడైతే ఇక పరిణమించలేదో అప్పుడు ఈ శరీరాన్ని వదిలేసి నూతన శరీరాన్ని ధరిస్తుంది. దానినే మృత్యువు అంటున్నాము. ఇందులో దుఃఖించవలసిందేమున్నది? మన అజ్ఞానంవలన అలా అనుకుంటామేగాని నిజానికి మృత్యువు నూతన దేహధారణా మహోత్సవానికి నాంది. ఇది మనం సంతోషంగా ఎదురు చూడాల్సిన విషయమేగదా మరి. — *సంపాదకుడు*

మృత్యువు ఆవశ్యకత: పుట్టిన ప్రతిజీవి గిట్టాల్సిందే. అయితే ప్రకృతి ఉద్దేశములో మృత్యువు మానవులు అనుకున్నంత భయంకరమైనదేం కాదు. మానవ చైతన్యంలోను ఉన్నతజాతి జంతువులలోను మృత్యవంటే ఒక రకమైన జగుప్సా భావమున్న మాట నిజమే. అయితే మృత్యువు అవసరము అనే జ్ఞానంకూడ జీవుల అవచేతనలో రహస్యముగా దాగి వున్నది. జీవుల పునర్జన్మకి, పరిణామానికి, రూపాంతరీకరణానికి మృత్యువు ఒక అవసరమైన దశ.

మృత్యువు — జీవరాసుల పరిణామము: సృష్టి జరిగినప్పుడు భూమ్మీద ఉన్న జడపదార్థముయొక్క చిత్రమైన పరిస్థితులవలన మృత్యువు తప్పనిసరి అయింది. దీనిని అర్థం చేసుకోవాలంటే మనం ముందర పరిణామము అంటే ఏమిటో తెలుసుకోవాలి. మొట్టమొదటి దశ అయిన అచేతనారూపము చైతన్యాన్ని పొందాలి. చైతన్యము అనేక రూపములను పొందాల్సి ఉంటుంది. కొత్తరూపములను పొందాలన్నంటే పాతరూపములను విసర్జించాలి. కాని ఆ ప్రక్రియ జరుగుటకు ఒక్కొక్క స్థాయిలోను ఒక్కొక్క నిశ్చయమైన రూపమును దాల్చాలి. ఈ తొడుగును మార్చాలంటే పాతతొడుగును మృత్యువు ద్వారా త్యజించాలి.

పాతరూపాలు శిథిలమైపోతాయి: పరిణామ కార్యక్రమంలో ప్రాణశక్తులు, చేతనాశక్తులు ఒక వస్తువు మీద పనిచేసి దాన్ని పరిణమింపచేస్తాయి. అందుకని ఆ వస్తువు గట్టిగా ఘనరూపంలో ఉండాలి. కాని అది కొంత వరకే మారగలదు. ఆ

తర్వాత అది శిథిలమైపోతుంది. ఆ పరిణామశక్తి వత్తిడికి అది తట్టుకోలేదు. అప్పుడది తన రూపాన్ని మార్చుకోవలసివస్తుంది. దాన్నే మనం మృత్యువంటున్నాము. మృత్యువు యొక్క ఆవశ్యకత మీకిప్పుడు అర్థమైందని తలుస్తాను. అలా కాకుండా పదార్థము తన జడత్వాన్ని పోగొట్టుకుని ఉన్నత శక్తులకు స్పందించి పరిణమించగల సామర్థ్యమును కనుక పొందినట్లయితే మరణించ నవసరముండదు.

*

దేహములో మృదుత్వము లోపించుట: కాని మామూలుగా మానవుని జీవితము మారుతున్న చైతన్యపరిస్థితులకు అణుగుణంగా స్పందించలేదు. మనోమయ పురుషుడు ప్రాణమయపురుషుడు విశ్వశక్తులతోపాటు పురోగమించేందుకు చేతనైనంతవరకు ప్రయత్నిస్తాయి. ప్రపంచపు ఆంతరంగిక రూపాంతరీకరణము ననుసరించి ఈ మానసిక ప్రాణిక పురుషులు కొంతవరకు పురోగమించగలవు. అయితే శరీరం మట్టుకు తన జడత్వము వలన మెల్లిగా నత్తనడక నడుస్తూ ఉంటుంది. సుమారు 70 లేక 80 ఏళ్ళు. మహా అయితే 100 లేక 200 ఏళ్ళకు ఈ భౌతిక కాయం ఇక మార్పుచెందలేక కుప్పకూలిపోతుంది; ఆ విశ్వశక్తులకు తట్టుకోలేక అది మరణముగా పరిణమిస్తుంది.

అన్ని స్తరములలోను సమగ్రమైన మార్పు: మనిషిలోని వివిద భాగములు ఒకేసారి పరిణామము చెంది విశ్వము యొక్క అంతరంగికముతోపాటు మనుగడ చెందినట్లయితే రోగాలుండవు. మృత్యువు ఉండదు. అయితే మనిషియొక్క యావత్స్వరూపము (అన్ని స్తరములు) అంటే మృదువుగా ఉండే పైస్తరముల నుండి స్థూలమైన క్రింది స్తరములవరకు మార్పుచెందాలి. ఆఖరికి అతి కఠినంగా, కర్కశంగా ఉండే భౌతికశరీరం కూడ గొప్పవైన పరిణామశక్తులకు అనుగుణంగా స్పందించి తన రూపమును మార్చుకోవాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి, ఆర్. లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

(CWM Vol. 3, pp. 36-37, 87, 90)

మృత్యువు నిర్వహించే పాత్ర

గాలిపటాలు ఆకాశంలో ఎగురుతాయి. ఎదురుగాలి ఎంత ఎక్కువ వేస్తే అంత ఎత్తుగా ఎగురుతాయి. మనిషి విషయంలో కూడ అంతే; తనకెదురైన అడ్డంకులను ఎదుర్కోటంవలన తన స్థాయి పెరుగుతుంది; మృత్యువు ద్వారా చేతనాసోపానాల్ని అవరోహిస్తాడు. తన ద్వారా దైవాభివ్యక్తి ఇంకా ఎక్కువగా జరుగుతుంది. దివ్య ప్రేమంటే ఏమిటో నీకు తెలియదు. ఈ సృష్టి ఇంకా బాల్యదశలోనే ఉన్నది. తేజ స్తిమిరములు, ప్రేమద్వేషములు లాంటి పరస్పర వ్యతిరేకలక్షణముల ద్వారా నీ చేతనాస్థాయి పెరుగుతుంది. దివ్యప్రేమ పైనుంచి ధారావాహికంగా వర్షించి నిన్ను తలమునకలు చేస్తుంది. — సంపాదకుడు

(88) తన మనుగడ కోసమే మృత్యువు ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించింది. నీవు మృత్యువును బహిష్కరించెదవా? అలా చేస్తే జీవితం కూడా నశించిపోతుంది. నీవు మృత్యువును తప్పించలేవుగాని దానిని మహోదాత్తమైన అమృతత్వస్థితిగా పరివర్తనం చేయగలవు.

(89) తను ప్రేమించటం కోసమే క్రౌర్యం ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించింది. నీవు క్రౌర్యాన్ని తొలగించగలవా? ఆ ప్రయత్నంలో ప్రేమకూడా తొలగిపోతుంది. నీవు క్రౌర్యాన్ని తొలగించలేకపోయినా తద్వ్యతిరేకమైన ప్రగాఢ ప్రేమగా దానికి కొత్త రూపాన్ని సంతరింపజేయగలవు.

(90) ప్రపంచం అజ్ఞానప్రమాదాల పునాదిపై నిర్మింపబడినదని వాటికి తెలిసేందుకే అలా జరిగిందేమో? అజ్ఞానప్రమాదాలను నీవు తొలగించగలవా? తొలగించలేవు. పైగా ఆ ప్రయత్నంలో జ్ఞానాన్ని కూడా కోల్పోతావు. తొలగించటం సాధ్యం కాకపోయినా, వాటిని తర్కాన్ని అధిగమించే పరమప్రకాశంగా రూపొందించగలవు.

(91) మృత్యువులేని జీవితం మాత్రమే ఉంటే, బహుశః అమృతత్వం ఉండేది కాదేమో. క్రౌర్యంలేని ప్రేమ మాత్రమే ఉంటే అది నిరుచప్పని క్షణికోల్లాసమే అవుతుంది. హేతుత్వమే ఉండి, అజ్ఞానమే లేకపోయినట్టయితే, మన

ఘనవిజయాలన్నీ లౌక్యాన్నీ, పరిమితమేధనూ అధిగమించగలిగేవి కావు.

(92) మృత్యువు రూపాంతరం చెందితే జీవితమవుతుంది. క్రౌర్యం పరిణామం చెందితే ప్రేమవుతుంది. అది తట్టుకోలేని తలమునకలయ్యే పారవశ్యం. అజ్ఞానం రూపాంతరీకరణం చెందితే, విజ్ఞానవివేకాల కలీతమైన జ్ఞానజ్యోతిగా ప్రకాశిస్తుంది.

శ్రీఅరవిందుల తలపులూ — సూక్తులు

శ్రీమాత వివరణలు:

ప్రేమయొక్క నిజతత్త్వము: పరస్పర వ్యతిరేకతా, వైరుధ్యమూ అనే లక్షణాలే ప్రగతికి ప్రచోదకాలవుతాయనే భావమిక్కడ వ్యక్తం చేయబడింది. ఎందుకంటే క్రౌర్యమే లేకపోతే ప్రేమ గాఢత్వమూ, తీవ్రతా లేకుండా చప్పగా ఉంటుంది. ప్రేమయొక్క నిజతత్వము వ్యక్తావ్యక్తస్థితులకు ఆవల భాసిస్తుంది. పదార్థపరిణా మాన్ని శీఘ్రతరం చేసేందుకు వ్యతిరేక లక్షణాలు చాలా ముఖ్యమని శ్రీఅరవిందుల భావన.

పరమప్రేమ పరమోత్కృష్టత: అనుభూతిగా ఈ విషయం పరమసత్యం ఏ విధంగానంటే — నిత్యమైన పరమోత్కృష్ట ప్రేమను దర్శించటం మాటల్లో చెప్పాలంటే — అది ప్రతి ఒక్కరికీ ఒక జ్ఞానోపలబ్ధిగా, ఇంద్రియానుభూతిగా కలుగుతుంది. అది కేవలం ఒక అవగాహనే కాకుండా నిర్దుష్టమైన ఆకారంతో మన ముందు నిలుస్తుంది. ఎంతటి ఉద్దీప్త పదార్థచైతన్యంతో రూపొందించి, సిద్ధపరుపబడినా అది ఆ ప్రేమను వ్యక్తం చేయలేదు. ప్రతివారూ మొట్టమొదట ఈ అశక్తతాభావాన్నే పొందుతారు. దీని తరువాతనే అనుభూతి కలుగుతుంది. అప్పుడు ఒక రూపం సాక్షాత్కరిస్తుంది. దీనిని అచ్చంగా క్రౌర్యమనలేము. ఎందుకంటే అది మన మెరిగిన క్రూరత్వం కాదు గనుక. అన్ని అంశాలనూ పరిగణనలోకి తీసుకుని గమనిస్తే కొంత తీవ్రత గలిగిన ఒక స్పందన మనకు కన్పించి అక్కడ వ్యక్తమయే ప్రేమను తిరస్కరిస్తుంది, నిరాకరిస్తుంది. నేను మామూలు ప్రపంచాన్ని గురించి కాక, ప్రకృతిచైతన్యం యొక్క ఉత్తమోత్తమస్థాయిని గురించి చెప్తున్నాను. జరిగిన ఒక యథార్థాన్ని వివరిస్తున్నాను. అది ఒక అనుభూతి. ప్రతిఘటింపబడి, వైరుధ్యలక్షణం చేత ప్రహరింపబడిన చైతన్యంలోని ఆ భాగం, తిరస్కరణకు గురైన ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో మాత్రమే సాధ్యమయ్యే తీవ్రతలో ప్రేమ నిధానానికి మొరపెట్టుకుంటుంది. అప్పుడు మహాప్రవాహమొకటి అవధులు త్రెంచుకొని వెల్లువై ప్రవహిస్తుంది. ఇంతకు ముందెన్నడూ

వ్యక్తం కానిదిప్పుడు ప్రత్యక్షమవుతుంది.

దేహకణములు ఎలుగెత్తి పిలుచుట: జననమరణాలను ఈ దృక్కోణం నుండి పరిశీలించినట్టయితే సరిగ్గా ఇటువంటి అనుభవమే ఎదురవుతుంది. 'సావిత్రి' మహా కావ్యంలో వర్ణింపబడినట్లు మృత్యువును గురించి సుదీర్ఘ చింతనో, నిరంతరం మృత్యువు మన సమక్షంలోనే వర్తిస్తోందన్న భావనో, ఏ క్షణమైనా మృత్యువు మనల్ని కబళిస్తుందన్న భయమో — వీడని సహచరుడిలా ఆజన్మాంతం మనల్ని వెంటాడుతూ ఉంటుంది. దాంతోబాటే మృత్యువు ఆసన్నమైనప్పుడు మాత్రమే కలిగే తీవ్రతలో మన శరీరంలోని ప్రతి కణమూ తీవ్రస్థాయిలో స్పందించి, అమృతత్వశక్తిని ఆవాహన చేసుకుంటుంది. అప్పుడు అవి వ్యక్తీకరణను తీవ్రతరంచేసే మార్గాలని స్పష్టంగా అర్థమవుతుంది. ఇవన్నీ కూడా పురోగతి సాధించడానికీ, పరిపూర్ణత నందుకోడానికీ విధానాలని గోచరిస్తుంది. దీనిని సాధించే విధానాలు మొరటైనవి. ఎందుకంటే దీనివల్ల సాధించబడి వ్యక్తమయ్యేది కూడా ప్రాకృతికం గనుక. అయితే ఇవన్నీ కూడా క్రమక్రమంగా పరిపూర్ణత సంతరించుకుంటూ అంతకంటె ఉత్తమమైన నిరంతర పురోగమనశీలమైన తత్త్వాన్ని వ్యక్తం చేయడానికి యోగ్యమవుతాయి. ఆ ప్రాకృతిక, అపరిపూర్ణ విధానాల స్థానంలో సున్నితమైన సూక్ష్మప్రక్రియలు చోటుచేసుకుంటాయి. ఇటువంటి జాంతవికమైన అమానుష వైరుధ్యాలవసరం లేకుండానే ప్రపంచం పురోగమిస్తుంది. ఎందువల్లనంటే పరిణామ చక్రంలో ప్రపంచం ఇంకా ప్రాథమికస్థితిలోనూ, మానవచైతన్యం శైశవావస్థలోనూ ఉన్నాయి గనుక.

(నిశ్శబ్దం)

ఇది సృష్టిని తమోగుణం నుంచి మేల్కొల్పడానికి శీఘ్రతరమైన, అతిశక్తివంతమైన విధానం. ఇది సృష్టిని పరిపూర్ణత వైపూ, సాఫల్యత వైపూ నడిపిస్తుంది.

(దీర్ఘ నిశ్శబ్దం)

ఇది అతి త్వరలోనే సంభవం కావచ్చు. అయితే అసలు సమస్య ఇది — ఆకాంక్ష ఎంత (తీవ్రంగా) గాఢంగా, శక్తివంతంగా ఉంటే ఈ క్లిష్టపరిణామం అంత సరళమూ, సులభతరమూ అవుతుంది. క్రౌర్యం ప్రేమగా రూపొందింపబడుతుంది. ఇంకా మిగిలినవి కూడా అంతే.

మూలం: శ్రీమాత

భావానువాదం: ధారా రాధాకృష్ణమూర్తి

(CWM Vol. 10, pp. 166-70)

మృత్యువు యథార్థజీవితానికి మేలుకొలుపు!

పుట్టటం గిట్టటం కొరకేనా, పెరుగుట విరుగుట కొరకేనా, ఇది చాలా అన్యాయం అనే ప్రశ్న ప్రతిమనిషిని వేధిస్తూనే ఉంటుంది. జడపదార్థాన్ని ప్రేరేపించి అందులో నుంచి ఉన్నతోన్నతరూపాలని పుట్టించేందుకు మృత్యువు చాలా అవసరము. కాని పదార్థము వట్టి జడము. ఎద్దుమొద్దు స్వరూపం. దాని సామర్థ్యము పరిమితము. అది కొంతవరకు మాత్రమే మారగలదు. అందుకని దానిని మొదట మృత్యువు ద్వారా విచ్ఛిన్న పరచాలి. పునర్జన్మనెత్తి తదుపరి అవతారమును ధరింపజేయాలి. ఇపుడొక నూతనశక్తి దిగివచ్చింది. ప్రచలితమైంది. తగిన ఆధారాల కోసం వెతుక్కుంటోంది. మనమీ అద్భుతావకాశమును జారవిడువకూడదు. దానికి ఒదిగియుండి, మన వైపు ఆకర్షించుకొని, మనలో క్రియాశీలముగావించి ఆనందాతిరేకముతో నాట్యము చేయుదుము గాక. — సంపాదకుడు

మత్యువు జీవితాన్ని నిరంతరం సవాలు చేస్తూ ఉంటుంది. తన నిజస్వరూపం ఏమిటో తనకు తెలియదు. దానిని కనుగొనుటయే తన ప్రథమకర్తవ్యమని మనిషికి గుర్తు చేస్తూ ఉంటుంది. ఒక వేళ మృత్యువే లేదనుకోండి! అప్పుడు మనిషి శాశ్వతంగా ఈ దరిద్రపు జీవితానికే కట్టుబడి ఉంటాడు; అటుల గాక మృత్యువుచే తరమబడినప్పుడు ఇంతకంటె పర్ఫెక్ట్ లైఫ్‌కి గల అవకాశమును గుర్తించడానికి మార్గమును అన్వేషించటం మొదలు పెడతాడు.

శ్రీఅరవిందులు (Thoughts and Glimplses)

పరిపూర్ణ జీవితం కోసం ఆవేదన: చైతన్యం ఏమాత్రమైనా జాగ్రుతమైన ప్రతివ్యక్తీ తన జీవితంలో ఒక్కసారైనా తనకు తాను వేసుకునే ప్రశ్న ఇది. మనిషి అంతరాంతరాలలో ఆయుష్షును పొడిగించాలనీ, దీర్ఘకాలం బ్రతకాలనీ, జీవనాన్ని వికసింపజేయాల్సిన అవసరం ఉంది. మృత్యువు తొలిసారిగా అడుగుపెట్టిన క్షణంలో అది యాదృచ్ఛికమైన సంస్పర్శ కావచ్చు — అది అనివార్యం. ఆ క్షణంలో చైతన్యమంతా భయంతో వెనుకకు మరలి హఠాత్ తిరోగమనం సంభవిస్తుంది.

మృత్యువంటే ఏవగింపు: సున్నితమైన మనస్తత్త్వం గలవారికి అది భయోత్పాతం కల్గిస్తుంది. ఇతరులలో క్రోధం కలుగుతుంది. తనలో ఈ విధమైన

ఆలోచనలు వస్తాయి — 'మనం కోరకుండా, మనం అర్థం చేసుకోలేని, మనం పాల్గొంటున్న ఈ భీతావహఖేలనం ఏమిటి? మనం చనిపోవటానికే అయితే, అసలు పుట్టటమెందుకు? మృత్యుహోమంలో అంతా సర్వనాశనమైపోతుంటే, అంతా హరించుకుపోతుంటే ఇక అభివృద్ధికి, పురోగతికి, ప్రజ్ఞాప్రాభవాల పాటవానికి ప్రయత్నించడమెందుకు?'

కొంతమందిలో తిరుగుబాటు చెలరేగుతుంది. మరి కొందరు బలహీనులలో నిరాశ ధ్వనిస్తుంది. ఎప్పుడూ ఈ ప్రశ్న తలెత్తుతుంది — 'ఈ మృత్యువు వికటట్టాహాసం వెనుక ఒక చైతన్యపూరితమైన సంకల్పమే ఉంటే, అది ఒక పెనుభూతం భీకరాకృతి మాత్రమే.'

పదార్థానికి మేలుకొలుపు: కాని శ్రీఅరవిందులు ఏమంటారో తెలుసా — భౌతిక పదార్థచైతన్యంలో పరిపూర్ణత్వ ఆవశ్యకతను, పురోగతి ఆవశ్యకతను ప్రేరేపించే అనివార్యసాధనం మృత్యువు. ఈ విపత్తు లేకపోతే, మనష్యులంతా బహుశ తాము ఉన్న పరిస్థితులతో సంతృప్తిచెందేవారు. కాని పరిస్థితులు ఎలా ఉన్నా మనం వాటికి తలవంచి జీవితంలో ప్రయాణించవలసిందే. ఇందులో నుండి బయటపడే మార్గం కనుగొని తీరాలని మనకు మనం చెప్పుకోవాలి.

విశ్వపురోగమనము: అసలు విషయమిది — సృష్టిలో ప్రతీదీ నిరంతర ప్రగతిశీల వికాసస్థితిలో ఉంటుంది. అంటే సృష్టి సర్వస్వం, ఈ విశ్వం యావత్తూ ఒక పరిపూర్ణత్వం వైపు పురోగమిస్తున్నది. అటువైపు మనిషి పురోగమిస్తుంటే, పరిపూర్ణత్వం ఇంకా ముందుకు సాగిపోతుంది. ఈ పురోగమనం ఒక వైపు సాగుతుంటే చైతన్యంలోని అత్యంత సూక్ష్మ అస్తిత్వశ్రేణులు ఆ పురోగతిని అనుసరిస్తూ వుంటాయి. మనిషి ఎంత ఉన్నత శిఖరం చేరితే అంత ఉన్నతంగా పురోగమనం విశ్వపురోగమనాన్ని అనుసరించగలదు. దివ్యవికాస వైభవాన్ని అందుకోగలదు. కాని భౌతిక ప్రపంచం స్వభావరీత్యా ఓ కఠినమైన గండశిల వంటిది. అది జడము. పరివర్తన నెమ్మదిగా, అతి నెమ్మదిగా జరుగుతుంది. మానవచైతన్యం దానిని గమనించడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. ఆ పురోగతి కాలం కొలమానానికి దాదాపు అందదు. అందువల్ల బాహ్య, అంతరాభివృద్ధుల మధ్య నిరంతర సమతుల్యారాహిత్యం ఏర్పడుతుంది. ఈ సమతుల్యంలేని స్థితి, అంతర్గత పురోగతి ననుసరించే బాహ్యరూపాల దుర్బలస్థితి వల్ల ఆ రూపాల విధ్వంసం ఆవశ్యకత, రూపాల మార్పిడి ఏర్పడుతాయి. కాని

అదే వేగాన్ని పొందడానికి ఈ పదార్థంలోకి చాలినంత చైతన్యాన్ని చొప్పించగలిగితే. అంతర్గత పురోగమనాన్ని అనుసరించడానికి నవనీతం వలె పదార్థం మృదువుగా మారితే ఈ సమతుల్యస్థితి దెబ్బతినదు. మృత్యువు అవసరం ఉండదు.

శ్రీఅరవిందులు చెప్పినట్లు భౌతికచైతన్యంలో అవసరమైన ఆకాంక్ష, మృదుత్వం మేలుకొల్పడానికి ప్రకృతి ఈ విప్లవాత్మకమైన సాధనాన్ని (మృత్యువు) కనుగొన్నది.

పదార్థంలోని జడత్వము: పదార్థం యొక్క ముఖ్యధర్మం జడత్వం. ఈ కర్కశత్వమే కనుక లేకపోతే వ్యక్తిగత చైతన్యం జడమయంగా ఉంటూ, మార్పును కోరకుండా, నిరంతరం స్తబ్ధంగానే ఉండిపోయేది. ఏది ఏమైనా, ప్రపంచ పరిస్థితులు ఇలాగే రూపొందించబడ్డాయి. కొద్దిగా ఎక్కువ తెలిసిన మనం చేయవలసింది ఒకటి ఉంది. మనకు సాధనాలు ఉన్న మేరకు బలాన్ని, చైతన్యాన్ని, సరికొత్త శక్తిని మనం ఆవాహనచేసి ఈ పరిస్థితిని మార్చాలి. చైతన్యాన్ని రూపాంతరం చెందించి, మృదుపేశలమూ, ప్రగతిశీలం చేయగల ప్రకంపనములను జడపదార్థంలోకి ఆ వినూత్నశక్తి ప్రవేశపెట్టగలదు.

ప్రకృతిలో మార్పుకు అయిష్టత: అయితే సృష్టి ఎప్పటికీ ఇలాగే స్తబ్దంగా శిథిలమైపోతుందని అనుకోకూడదు. మరింత ప్రగాఢమైన జ్ఞానంకలవారు చాల శీఘ్రంగా పురోగమించాలని కోరడం ప్రకృతి గమినిస్తుంటుంది. ఇష్టం వచ్చిన రీతిలో వలయాలలో పరిభ్రమించడం, వెంట వెంటనే ప్రయత్నాలు సాగించడం, అపజయాలు, తొలి ప్రారంభదశలు, కొత్త ఆవిష్కారాలు — ఇవి ప్రకృతికి ఎంతో ఇష్టం. ప్రకృతి సుదీర్ఘకాలం తీసుకుంటే, అది ఎంతో ఆనందదాయకం — ఆమెకు.

పాతవ్యవస్థ పట్ల విసుగుదల: కాని ఎంతటి ఉత్తమమైన ఖేలకైన మనిషి విసిగి వేసారిపోతాడు. ఆ ఆటల్ని మార్చే అవసరం వస్తుంది. ఏదో ఒకనాడు చివరకి ఒక రకం ఆటను గూర్చి అతడు కలలు కంటాడు. అందులో పురోగమించడానికి ధ్వంసం చేయనవసరం లేదని, కొత్త ఉపకరణాలు, కొత్త వ్యక్తీకరణలు కనుగొనడానికి పురోగతిలోని ఉత్సాహం చాలునని జడత్వాన్ని, బద్ధకాన్ని, అవగాహన లోపాల్ని, విసుగుదలను, నిర్లక్ష్యాన్ని దాటుకుపోవడానికి చురుకుదనం తీవ్రంగా ఉన్నదని అతను ఆ స్వప్నంలో తెలుసుకుంటాడు.

మృత్యువుకు ఆహ్వానము: కొత్త పురోగతిని సాధించగానే ఒక చోట నిస్తబ్ధంగా ఉండిపోవాలని ఈ దేహం ఎందుకు కోరుకుంటుంది? దేహం అలసిపోయిందన్న

మాట. 'ఓ నువ్వు నిరీక్షించాలి. నాకు విశ్రాంతి కోసం కొంత సమయం కావాలి' అంటుంది. అదే మరణానికి దారితీస్తుంది. మరింత బాగా పనిచెయ్యాలని (పురోగమనం) మరింత పారదర్శకంగా మారాలని, మరింత సుందరంగా తేజోమయంగా, శాశ్వతంగా యౌవ్వనంతో ఉండాలని కోరుతూ — చురుకుదనాన్ని దేహం తనలో భావించినట్లయితే, ఈ భయానకమైన ప్రకృతి దరహాసాన్ని —మృత్యువును తప్పించుకోవచ్చు.

ప్రకృతిలో ధాతువుల మథింపు: కాని ప్రకృతికి ఇదేమంత ముఖ్యం కాదు. ఆమె మొత్తాన్ని, లీలలోని సమగ్రత్వాన్ని చూస్తుంది. తాను ఏమీ నష్టపోలేదని ఆమెకు తెలుసు. ఎటువంటి ప్రాముఖ్యంలేని, అసంఖ్యాక సూక్ష్మమూలద్రవ్యాలను, పరిమాణాలను తను కలబోస్తున్నట్లు ఆమె భావిస్తుంది. తిరిగి వాటిని ఒక పాత్రలో పోసి మథిస్తుంది. అంతే. ఏదో కొత్తది ఆవిర్భవిస్తుంది. కాని, ఆ ఆట అందరికీ వినోదంగా ఉండదు. కాని ఎవరైనా ప్రకృతంత విశాలమైన చైతన్యంగా, అంత ఆనందంగా మారగల్గితే, ఆమె కన్నా శక్తివంతమైతే దానినే ఆ వ్యక్తి మరింత బాగా ఎందుకు నిర్వహించలేడు?

నూతనశక్తి ఆవిర్భావము: మనల్ని ఎదుర్కొంటున్న అసలు సమస్య ఇదే. భూమి మీదకు దిగివచ్చిన కొత్తశక్తి సహాయంతో, ఇప్పుడు అభివ్యక్తమవుతున్న, పనిచేస్తున్న శక్తి సహాయంతో ఈ బ్రహ్మాండమైన ఆటను ఎవరైనా ఎందుకు గ్రహించకూడదు? ఆ ఆటను ఎందుకు మరింత అందంగా, సామరస్య మైనదిగా, నిజమైనదిగా చేసుకోకూడదు?

వైతాళికులు కావాలి: ఈ శక్తిని స్వీకరించడానికి, ఒక కార్యాచరణను రూపకల్పన చేయడానికి అవసరమైన శక్తివంతమైన ప్రజ్ఞ మాత్రమే కావాలి. ప్రకృతి తాను చేసే పద్ధతికన్న ఇంకా ఇతరములైన పద్ధతులున్నాయని ఆమెను ఒప్పించగల శక్తిగల చైతన్యపూరితమైన వ్యక్తులు ఉండాలి. ఇది ఉన్మాదంలాగా కనిపిస్తుంది. కాని వాస్తవాలుగా అవడానికి ముందు ఎన్నో కొత్తవిషయాలు (ఆవిష్కారాలు) ఉన్మాదంగానే కనిపిస్తాయి.

దివ్యముహూర్త మాసన్న మైనది: ఈ ఉన్మాదాన్ని సాక్షాత్కరింపచేసుకునే సమయం ఆసన్న మైంది. మీలో చాలామందికి మనం అంతా ఇక్కడ ఎందుకు ఉన్నామో హేతువులు తెలియవు. కాని ఆ హేతువులు చాలా చైతన్యవంతమైనవి.

మనం ఇక్కడ ఉన్నాం కాబట్టి ఈ ఉన్మాదాన్ని సఫలీకృతం చేయడానికే మనం సన్నద్ధులం కావాలి. కనీసం ఆ ప్రకారం జీవించినా కూడా అది చాలా గొప్ప విషయం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

(CWM Vol. 9, pp. 33-36)

భౌతికంగా మృత్యువు అంటే ఏమిటి?

ఈ విశాల విశ్వంతో పోలిస్తే మనిషి ఒక నలుసే కావచ్చు. కాని అతనికి చాలా ప్రాముఖ్యత వున్నది. అతని శరీరము చిత్రమైనది. చూసేందుకు ఒట్టి రక్తమాంసములే. కాని ఇందులో నక్షత్రలోకములకు స్థానమున్నది. ఈ దేహము విశ్వానికి ప్రతిరూపము. విశాలవిశ్వంలో జరిగే మహత్తరమైన శక్తిప్రయోగాలు, అద్భుతమైన పరిణామాలు మానవశరీరంలో కూడా ప్రతిబింబిస్తాయి. మనమీ విషయాన్ని గుర్తించి దృష్టిని లోపలికి సారించి చూడాలి. శరీరకణములు తపనవలన దివ్యశక్తితో ఉద్దీపమైనట్లయితే అవి కూడ దైవమును అభివ్యక్తపరచగలవు. — *సంపాదకుడు*

ప్రశ్న: భౌతికంగా మృత్యువు అంటే ఏమిటి?

అనేక కోట్ల జీవకణాల సంకలితంవల్ల భౌతికదేహము ఏర్పడుతోంది. కొన్ని కారణాలవల్ల జీవంపోయి, కేంద్రీకృతమైన కణాలు విచ్ఛిన్నమై విడిపోయినప్పుడు, మృత్యువు సంభవించిందని అంటారు.

మూలవస్తువైన చేతనకి మృత్యువు లేదు. అది భౌతిక ప్రపంచంలో శరీరధారణ చేసేటప్పుడు బాగా మన్నగలిగే పదార్థరూపాలనే ఎన్నుకుంటుంది.

ఈ విధంగా ఎంచుకున్న భౌతికశరీరం పరివర్తనా కార్యక్రమంలో బహురూపాలు దాల్చి, క్రమానుగతంగా ఉన్నతోన్నత రూపాలను పొంది, పరిపక్వమయేంతవరకూ నిలిచి ఉండవలసినదే.

ప్రశ్న: కేంద్రీకృతమై ఉన్న కణాలన్నీ ఒక్కసారే చెదిరిపోతాయా? లేక దశలవారీగా విడిపోతాయా?

ఒక్కసారే విడిపోవు. దానికి చాలా కాలం పడుతుంది.

జీవకణాలన్నింటినీ ఏకాండంగా ఉంచాలనుకున్న శరీరం, ఆ సంకల్పాన్ని విరమించుకుంటుంది. మొట్టమొదట జరిగేది అదే. ఏదో ఒక కారణంవల్ల భౌతిక వ్యక్తిత్వం ఈ విచ్ఛేదనకి ఒప్పుకుంటుంది. నష్టపోయిన సామరస్యాన్ని శరీరం తిరిగి పొందలేకపోవటం ఒక ప్రబలమైన కారణంగా చెప్పవచ్చు. అంతేకాక వాటన్నిటినీ తిరిగి సమన్వయించి, సంబాళించడానికి దానికొక రకంగా విసుగు పుట్టడం కూడా కద్దు. ఇంకా ఇటువంటి కారణాలు చాలా ఉన్నాయి. ఇలా ఉన్నప్పటికీ అకస్మాత్తుగా ఏదన్నా ఘోరవిపత్తు వచ్చిపడితే తప్ప, ఈ కణాలన్నిటినీ ఏకాండంగా కలిపి ఉంచాలనే ఇచ్ఛ ఏదే ఒక కారణంవల్ల (కారణం లేకపోయినా కూడ) తన సంకల్పాన్ని విరమించుకుంటుంది. ఇది తప్పనిసరిగా మృత్యువుకు దారితీస్తుంది.

ప్రశ్న: జీవకణాలు చెల్లాచెదరైపోవటంలో ప్రత్యేకార్థం ఏమైనా ఉందా? అది ఏమిటి?

శరీరం ఏర్పడటానికి కారణమైన సమీకృతశక్తి విరమించుకున్నప్పుడు దేహం విఘటితమవుతుంది. శరీరమున్నప్పుడు అన్ని కణాలు చక్కగా వర్ధిల్లి, లోనున్న దైవాంశస్మృతిని తమలో ఇముడ్చుకుంటాయి. శరీరం అంతం కాగానే అవి చెల్లాచెదరై ఇతర సముచ్ఛయాలతో చేరతాయి. తమ స్పర్శద్వారా సముచ్ఛయాలలోని ఇతర కణాలలో దైవచైతన్యాన్ని జాగృతం చేస్తాయి. ఈ విధంగా సమీకృతం, వృద్ధి, విచ్ఛేదఘటనల ద్వారా పదార్థం పరిణామం చెందుతూ, సంపర్కంవల్లనే నేర్చుకొని, అభివృద్ధిచెంది, అనుభవాల్ని పొందుతుంది.

నిజానికి శరీరంతోబాటే కణాలు నశిస్తాయి కానీ, వీటి చైతన్యం మాత్రం ఇతర సముచ్ఛయాలతో చేరుతుంది.

ప్రశ్న: జీవకణాలన్నిటినీ సమన్వయించి, సామరస్యపూరితంగా ఉంచే ప్రయత్నం చేస్తున్న శరీరానికి విసుగెందుకు పుడుతుంది?

సాధారణంగా వ్యక్తిభాగాలలో ముఖ్యమైన ఒక భాగానికి (అది మానసిక విభాగం కావచ్చు, ప్రాణికం కావచ్చు.) పురోగమించడం ఇష్టంలేక నిరాకరిస్తుంది. ఆ నిరాకరణ ఏవిధంగా వ్యక్తమవుతుందంటే కాలం మీద జీవకణాలు కృశిస్తున్నప్పుడు ఆ క్షీణ తను ఎదుర్కోవడానికి అది ఏ విధంగాను సహకరించదు. అందువల్ల శరీరానికి విసుగు ఏర్పడుతుంది.

ప్రశ్న: భౌతికశరీరం సంకల్పానికీ, జీవకణాలకీ సంబంధమేమిటి? వాటి మధ్య సంబంధం ఎలా ఏర్పడుతుంది?

శరీరంలోని కణముల నిర్మాణము విశ్వములోని గోళముల నిర్మాణము ననుసరించి ఉంటుంది. అనగా అంతరంగిక పరిస్థితులకు బాహ్యాపరిస్థితులకు మధ్య అంత దగ్గర సంబంధం ఉందన్న మాట. నిజానికి అది 'బాహ్యం' కానే కాదు. వ్యక్తికి మాత్రమే బాహ్యము. మొత్తం ద్రవ్యధాతువు దగ్గర్నుంచి వచ్చే ప్రకంపనాన్ని జీవకణం తన అంతర ద్రవ్యాంశకంలోకి పరిగ్రహిస్తుంది. ప్రతి కణం భిన్నభిన్న కాంతులతో కూడి ఉంటుంది. దాని కేంద్రం పూర్ణప్రకాశంతో విరాజిల్లుతూ ఉంటుంది. ఈ కాంతి ద్వారా అన్ని కణాలూ అనుసంధింపబడి ఉంటాయి. ఇంకా చెప్పాలంటే కేంద్రస్థ ప్రకాశంగా ఉన్న సంకల్పం, వ్యక్తి అంతర్గత సంయోగంతో కణాలలోని కాంతులను స్పృశించి ప్రభావితం చేస్తుంది. ప్రతి ఒక్క కణమూ మొత్తం విశ్వానికో చిన్ని ప్రతిరూపం!

ప్రశ్న: ఆధ్యాత్మికజ్యోతి భౌతికవస్తువు కాదు గదా. అటువంటప్పుడు కణాల మీద ఎలా పనిచేయగలదు?

ఇచ్ఛాశక్తి పదార్థం మీద ఎలా పనిచేస్తుందనే కదా నీ ప్రశ్న. జీవితమంతా ఆ ఇచ్ఛ వలనే నడుస్తుంది. పిల్లలకి చెప్పేటప్పుడు జీవితమంతా ఇచ్ఛాశక్తితోనే నడుస్తుందనీ, ఆ సంకల్పమే లేకపోతే ఉనికే ఉండదనీ, పదార్థం చలనరహితమై అచేతనంగా పడివుంటుందని, సంకల్పంవలన కలిగే ప్రకంపనాల ఫలితంగా పదార్థం సచేతనమై జీవితం సాగుతుందనీ చెప్పవచ్చు. దీనికి శాస్త్రపరమైన వివరణ చెప్పటం కొంచెం కష్టమేకానీ అసలు విషయం మాత్రం ఇదే. ఆ వాస్తవాన్ని ప్రతిక్షణం గమనించవచ్చు.

ప్రశ్న: కేవలం పురోగమించాలనే సంకల్పము కాలాన్ననుసరించి కలిగే దేహ క్షయాన్ని అరికట్టగలదా? భౌతికసత్త (శరీర వ్యక్తిత్వం) ఈ దేహక్షయాన్ని ఎలా అరికట్టకలదు?

దైహిక పరివర్తనమంటే అదే. పరివర్తనచెందినప్పుడు దేహకణాలు చైతన్యవంతమవటమే కాకుండా దివ్యచైతన్యశక్తికి పరిగ్రహీతలవుతాయి. అంటే మహోన్నత చైతన్యాన్ని తమలో పనిచేయనిస్తాయి. అదే పరివర్తనా ప్రక్రియ.

ప్రశ్న: భౌతికసత్తాను గురించిన ఎరుక వ్యక్తికి ఎలా కలుగుతుంది?

మానవజాతి అంతా భౌతికసత్తాను గురించిన చైతన్యాన్ని మాత్రమే కలిగి ఉంటుంది.

విద్యాసముపార్జన ద్వారా మనో[ప్రాణికాలను గురించి చేతన కలిగిన మనుషుల సంఖ్య పెరుగుతుంది. ఇక చైత్యపురుషసత్తాను గురించి చేతన గలిగిన మనుషుల విషయంలో, అలాంటివారి సంఖ్య స్వల్పమే. 'భౌతిక అస్తిత్వ చేతనను ఎలా మేల్కొలపాలి' అని నీ ప్రశ్నలోని భావం అయితే, శారీరకశిక్షణ యొక్క లక్ష్యం యదార్థానికి అదే అని చెప్పాలి. శరీరంలోని కణాలను చైతన్యవంతం గావించేది శారీరక శిక్షణకు సంబంధించిన విద్యయే. అయితే, మేధాభివృద్ధికి అధ్యయనం, పర్యాలోచన, బుద్ధి సూక్ష్మతకు దోహదపడే విద్యయే గాక, వీటన్నిటికీ మించి పరిశీలనాత్మకంగా గమనించుట, తార్కిక విశ్లేషణ అవసరం. ఇకపోతే, మనిషి స్వభావానికి సంబంధించినంత వరకు, చైతన్యాన్ని మెరుగుపరచగలిగేది యోగవిద్య మాత్రమే.

అనువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి)

(CWM Nol. 12, pp. 342-48)

భౌతిక కాయము — మరణరాహిత్యము

పదార్థం ప్రాణం పోసుకుంది. జీవరాసులు ఉద్భవించినవి. అలాగే అవి కూడ విశ్వమహాశక్తులచే మథించబడి పరిణామం చెందుతాయి. కొత్తరూపాలు సంతరించుకుంటాయి ఈ మార్పు, ఈ పరివర్తనము అంచెలంచెలుగా జరుగుతుంది. జీవాత్మ మానవజన్మ ద్వారా మనుగడ సాగిస్తుంది. ఒక జన్మనుండి మరోజన్మకు చేతనాస్థాయి పెరుగుతూంటుంది. నక్షత్రాలలో జరిగే మార్పులు కూడ జీవిలో ప్రతిఫలిస్తాయి! కాని ఈ మార్పులు శరీరానికి బోధపడవు. అందుకే అది ఓడిపోయి నశిస్తుంది. మానవశరీరము అతిమానసీకరణమైనప్పుడు ఇక మృత్యువుయొక్క ఆవశ్యకతే ఉండదు.

— సంపాదకుడు

మరణరాహిత్యమనగా భౌతికకాయము రాలిపోయిన తరువాత మానసికవ్యక్తి సజీవంగా ఉండటం కాదు. అలా కూడ జరిగితే జరగవచ్చును కాని సశరీరంగా ఉండికూడ ఆత్మ (జననమరణములులేని ఆత్మకు ఛాయారూపమైన ఈ శరీరము కేవలం ఒక సాధనము మాత్రమే) జ్ఞానమును పొందుటయే నిజమైన మరణ రాహిత్యము.

శ్రీఅరవిందులు (మెరుపులు — తలపులు)

మనస్సు — శరీరాల సంబంధం: మానవశరీరానికి శక్తినిచ్చి చరింపచేసేది ప్రాణమయపురుషుడైతే, దాన్ని నియంత్రించేది, చాలావరకూ పాలించేది మనోమయపురుషుడు. ఈ మనోమయపురుషుడు ఎంతవరకు వ్యక్తీకరణపొంది స్పష్టమైన స్వతంత్రవ్యక్తి అయినాడు అనే విషయంలో మనిషికీ మనిషికీ తేడా వుంటుంది. చాలామంది మనుషుల్లో మనస్సు ఆకారం లేకుండా తరళంగా ఉంటుంది. కాబట్టి దానికి వ్యక్తిత్వం లేదు. ఈ విధంగా పద్ధతిప్రకారం తనను తాను ఏర్పాటు చేసుకోకుండా చపలంగా, తనకంటూ సంగ్రహజీవితం లేకుండా, వ్యక్తిత్వం లేకుండా ఉన్నంతకాలం దానికి మనుగడ లేదు. భౌతికశరీరం నశించిపోయి మట్టిలో కలిసిపోయినప్పుడు ఈ మనోమయపురుషుడు మానసికలోకంలో కరిగిపోతాడు.

అమరత్వమంటే ఏమిటి: శ్రీఅరవిందులు అమరత్వమని చెప్పింది ఇది కాదు. ఆద్యంతాలుకానీ, జననమరణాలుకానీ లేక, శరీరానికి అతీతంగా ఉండే జీవనమే అమరత్వము. ప్రతి ఒక్కరిలోనూ తప్పనిసరిగా ఉండే ఆత్మజీవనమే అది. ఆ ఆత్మ పరమాత్మకంటే వేరుకాదు. ఈ సారభూతాత్మకు భగవద్భావన ఉంటుంది. నిజానికి అది పరమాత్మ స్వయంవ్యక్తీకరణమే. అది ఆద్యంతాలు. జీవన్మరణాలులేక అనంతకాలం నిలిచిపోతుంది. ఈ పరమాత్మ చైతన్యాన్ని మనం సంపూర్ణంగా పొందినప్పుడు దాని అనంతజీవత్వంలో మనమూ పాల్గొని అమరులవుతాము.

ఈ అమరత్వమనే మాటను అపార్థం చేసుకోవడమూ, కువ్యాఖ్యలు చేయడమూ సర్వసాధారణమే. ఒకే దేహం కలకాలం నిలిచిపోవడమే అమరత్వమని అందరూ అనుకుంటారు.

శరీరానికి అమరత్వము: వారనుకున్నట్లు శరీరం కలకాలం నిలిచిపోగలదు కానీ, అలా నిలిచిపోవాలంటే అది సంపూర్ణంగా తనలోని దివ్యాంశను తెలుసుకొని దానితో ఐక్యతను పొంది, సారూప్యాన్ని సాధించి, నిరంతర పరివర్తనచెందగల శక్తి సామర్థ్యంతో విశ్వగమనాన్ని అనుసరించగలగాలి. శరీరం శాశ్వతంగా ఉండాలంటే ఇది తప్పనిసరి. కానీ శరీరం ఏమాత్రం నమ్యతలేక, కఠినంగా ఉండటంవల్ల అది విశ్వగమనాన్ని అనుసరించలేదు; విశ్వపరిణామంతో ఏకత్వాన్ని పొందగల వేగంతో పరివర్తన చెందలేదు: ఈ కారణాలవల్ల అది కృశించి నశిస్తోంది. దాని స్థిరత్వము, కాఠిన్యము (పరివర్తనకు), అశక్తతవలన అది నశించితీరవలసినదే. ఆ విధంగా పదార్థం, భౌతికరాశిలో చేరిపోయి పరిణామక్రమంలో పురోగతిచెందగల కొత్తనమూనాలు

సృష్టి కావడానికి ఉపయోగపడుతుంది. కానీ ప్రతివారూ అనుకునే అమరత్వం అంటే శరీరంతో నిలిచిపోవడమనేది ఇంతవరకూ సాధ్యం కాలేదని చెప్పవచ్చు.

శరీరం అతిమానసీకరణ: అయితే అది సాధ్యమేనని శ్రీఅరవిందులు చెప్పారు. దానికొక నిబంధన మాత్రం ఉంది. శరీరం అతిమానసీకరణం కావాలి — అంటే అతిమానసలక్షణాలైన మృదుత్వం (నమ్యత) నిరంతరం పరివర్తనచెందగలిగే స్వభావం దానికుండాలి. శ్రీఅరవిందులు మానవశరీరాన్ని కేవలం ఒక సాధనమనీ, ఒక ప్రతిచ్ఛాయ అనీ అనటంలో వారి ఉద్దేశం ఇది. జీవాత్మకు అది కేవలం ఒక ఉపకరణం గానే ఉంటున్నదనీ, పైగా చాలా అనుచితమైన అభివ్యక్తత మాత్రమేననీ, అంటే శరీరం ఇప్పుడున్న స్థితిలో అతిసున్నితంగా, కాంతివంతంగా వెలుగుతున్న అంతరాత్మకు కేవలం ఛాయారూపంగా, మనగమసగ వ్యక్తీకరణగా ఉంటూ ఇలాగే దీర్ఘకాలం కొనసాగగలదని వారన్నారు.

ఛాయామాత్రంగా ఉండే శరీరం ఆత్మోన్నతికి ఏవిధంగా పనికివస్తుంది? ఈ ఉపకరణాన్ని ఏవిధంగా సంస్కరించి అభివృద్ధిచేస్తే రానున్న జన్మలలో బాగా ఉపయోగపడగలదు అనే విషయాలు ఆసక్తికరంగా ఉంటాయి కదా!

ఆత్మ శరీరాన్ని ఎందుకు ధరిస్తుంది?: ఆత్మ మాటిమాటికీ భూమ్మీదికి వచ్చి శరీరమును దాలుస్తుంది. అభివృద్ధిచెందుటకై నూతనానుభూతులను పొందుతుంది. మొదట బీజరూపంలో నున్న చైత్యపురుషుడు జన్మలపరంపర ద్వారా వృద్ధిపొంది సంపూర్ణచైతన్యమును సాధిస్తాడు. అప్పుడు స్వతంత్రుడై తనకు ఏవిధమైన జీవితం అవసరమో ఆ విధమైన జన్మనెత్తుతాడు. తదనుగుణమైన దేశకాలపరిసరా దులను ఎంచుకుంటాడు.

శరీరధారణ అనగా అంధకారంలోకి ప్రవేశం: ఆత్మ భూలోకంలోకి దిగి వచ్చినప్పుడు అజ్ఞానాంధకారములలో నిమజ్జనమైపోతుంది. అందుకని చాలాకాలము ఈ మొద్దుశరీరంలోకి కొంచెం చైతన్యాన్ని ఉద్దీపింపచేయడంతోటే సరిపోతుంది. మనము శరీరమును సంస్కరింపజేయుటకు ముఖ్యమైన కారణమిదియే. క్రమశిక్షణతో శరీరాభివృద్ధే కాకుండా ఆత్మకూడా దాంతోపాటు ప్రదీప్తమై పురోగమిస్తుంది.

అనువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి, ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి

*

53. వివిధ మతశాఖల మధ్య పోరాటాలు ఎలాంటివి అంటే, ఎన్నో పాత్రలు వున్నా ప్రత్యేకంగా ఒక్క పాత్రలో మాత్రమే మరణరాహిత్యాన్ని ప్రసాదించగల అమృతం నింపాలి అంటూ మనుషుల మధ్య తలెత్తే వివాదాల లాంటివి. వారిని అలా తర్కించుకోనీ. మనకు కావలసింది కేవలం మరణరాహిత్యం పొందటానికి అవసరమైన అమృతం — అది ఏ పాత్రలోదైతే నేమి.

54. పాత్రకు స్వతహాగా వుండే వాసన దానిలోని ద్రవాన్ని మారుస్తుందని మీరంటారు. అది కేవలం ఒక వాసన, ఒక రుచి; అంతమాత్రాన దాని అమరత్వ లక్షణాన్ని ఏది పోగొట్టగలదు?

శ్రీఅరవిందులు (*Thoughts and Aphorisms*)

శ్రీమాత వివరణ:

మరణరాహిత్యాన్ని ప్రసాదించగలిగే అమృతమే పరమ సత్యం, దివ్యజ్ఞానం, మరణ రాహిత్య చైతన్యాన్ని కలిగించే దైవసంయోగం.

ప్రతి ఒక్క మతశాఖకు దైవానికి చేరువయ్యే తనదైన ఒక మార్గం వుంటుంది. అందుకనే శ్రీఅరవిందులు వాటిని వివిధ రకాల పాత్రలతో పోలుస్తారు. ఆయన ఇలా అంటారు: నీవు ఏ మార్గం అనుసరించినా ఫరవాలేదు. గమ్యమొక్కటే ముఖ్యం. ఏ మార్గం అనుసరించినా, గమ్యం మాత్రం ఒక్కటే. అలాగే, ఏ పాత్రలోనిదైనా అమృతం ఒక్కటే.

కొందరనేది ఏమిటంటే పాత్ర యొక్క వాసన పాత్రలోని అమృతం యొక్క రుచిని మారుస్తుందని. అనగా నీవు అనుసరించే మార్గం దైవంతో మీ సంయోగాన్ని ప్రభావితం చేస్తుందని. అందుకు శ్రీఅరవిందుల సమాధానం: మీరు అవలంభించే వైఖరులు వేర్వేరుగా నుండవచ్చు. ప్రతి ఒక్కరు వారి కిష్టమైన లేక వారి అభిరుచికి తగినదానిని ఎంచుకోవచ్చు. కాని అమృతము, దైవసంయోగము దాని మరణ రాహిత్యశక్తిని పుంజుకుంటుంది.

దైవసంయోగంతో మనకు మరణరాహిత్య చైతన్యం సమకూరుతుంది అని అనుకోవడంలోని భావం. మనలోని చైతన్యం అమరత్వంతో ఐక్యమైనందున తానే మరణరాహిత్యాన్ని అనే అనుభూతి చెందుతుంది. అమరత్వం ఏ క్షేత్రాలలో నెల కొని ఉన్నదో మనకు ఎరుక కలుగుతుంది. ఆ మాత్రం చేత మన భౌతిక పదార్థం

రూపాంతరం చెంది అమరత్వం ఆపాదించుకున్నదని అనలేము. అందుకు వేరొక విధానాన్ని అనుసరించవలసి ఉంటుంది. ముందుగా మీరు ఈ చైతన్యాన్ని పొందటమే కాక, దానిని ఈ భౌతిక ప్రపంచంలోకి కొనితెచ్చి, దానిని భౌతిక చైతన్యాన్ని రూపాంతరీకరించుటకు పనిచేయ నిచ్చుటయే గాక భౌతిక పదార్థాన్ని కూడా రూపాంతరీకరించుటకు వినియోగించాలి. ఇది అధిక ప్రయాసతో కూడుకున్న పని.

చివరిగా, వ్యక్తిగత సాఫల్యతను మానవజాతి యొక్క సమిష్టి సాఫల్యతగా భావించే తప్పిదం చేయకూడదు. మన మెప్పుడైతే అమృతాన్ని కనుగొన్నామో, మనము మతతెగలకు అతీతులైపోయామన్న మాట. ఇక అవి మనకు అర్థరహితములు, నిరుపయోగములు. కానీ, సర్వసాధారణంగా, ముఖ్యంగా మనుషుల విషయంలో, ఇవి సాఫల్యతనొందే వరకూ, ఒక మార్గంగా వాటి విలువ, ఉపయోగము కొనసాగాలి.

అనువాదం: అందుగులాటి కైలాసపతి, జానకి

ప్రశ్నోత్తరాలు

ప్రశ్న: ఎప్పుడు ఎలా చనిపోవాలో ఆత్మ ఎంచుకోదా? వరదలు, భూకంపాలు, అణువిస్ఫోటాలలో అసంఖ్యాకంగా జననష్టం కలిగేటప్పుడు, ఆ ఆత్మలన్నీ ఒకేసారి మరణించాలని కోరుకున్నట్టా?

అత్యధిక శాతం మానవులు సామూహిక విధికే లోబడి వుంటారు. వారి విషయంలో ఈ ప్రశ్న వర్తించదు. తనదంటూ ప్రత్యేకమైన చైత్యపురుషుడుకల వ్యక్తి ఎటువంటి సార్వజనీన విపత్తుల మధ్య నున్నప్పటికీ, తాను కోరుకుంటే బయటపడగలడు.

ప్రశ్న: మరణానంతరం జీవియొక్క అన్నమయ, ప్రాణమయ, మనోమయ పురుషుల నుంచి వేరయ్యాక, ఆత్మకి తన అస్తిత్వం ఎలా తెలుస్తుంది?

ఆత్మ పరమాత్మలోని కిరణమే. ఆ భగవంతునికి తన అస్తిత్వం తెలియడానికి శరీరం అవసరమనుకోను.

ప్రశ్న: అమ్మా, మరణవార్త, అందులోనూ మనకి ప్రియమైనవారిదైతే ఎలా స్వీకరించాలి?

ఆ పరమాత్మ యొక్క ఇచ్ఛ నెరవేరాలని కోరుతూ, చేతయినంత, వీలయినంత ప్రశాంతంగా ఉండాలి.

మనకు ప్రియమైనవారు గతిస్తే, ప్రశాంతంగా మన ప్రేమ వారిపై కేంద్రీకరిస్తే, పోయినవారికి మేలు జరుగుతుంది.

*

ఆత్మ ఈ శరీరాన్ని వదిలాక, ఈ శరీరానికి ఏమి జరిగినా సాధారణంగా, వారికి ఏ బాధా కలగకూడదు. కానీ, ఈ స్థూలశరీరంలో 'ఆకారశక్తి' అనేది ఒకటి ఉంటుంది. శరీరంలోని కణసముదాయాల నుంచి అది పూర్తిగా వేరవడానికి కొంతకాలం పడుతుంది. అది పూర్తిగా వేరయిన తరువాతే శరీరం క్రుళ్ళడం మొదలవుతుంది. అంతకు ముందర దానికి కొంత శరీరస్ఫూర్తి ఉండవచ్చు. అందుకే అంత్యక్రియలు జరిపేందుకు తొందరపడకూడదు.

ప్రశ్న: మనుషులు తమ శరీరాలని ఎందుకు వదిలేయాలి?

ప్రకృతి దివ్యత్వం వైపుకి చేసే పయనంతో సరిసమానంగా తాము ముందడుగు వేయలేరు కనుక.

ప్రశ్న: మృతదేహాన్ని గౌరవించాలా? ఎలా గౌరవించాలి?

సజీవ నిర్జీవ పదార్థాలన్నింటినీ గౌరవించాలి — అన్నీ ఆ దివ్యచైతన్యంలోనే ఉంటాయి కనుక. గౌరవభావం మనసులో, మన అంతరవైఖరిలో ఉండాలి.

ప్రశ్న: మృతదేహంలో భగవంతుడుంటాడా?

ఆయన సర్వాంతర్యామి. ఆయనకి సజీవ నిర్జీవ భేదాలే లేవు.

ప్రశ్న: ఆత్మ ఆనందంగా ఉండి మంచి వాతావరణంలో, ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధి కలిగే చోట పునర్జన్మించాలంటే మనం ఏం చేయాలి?

మరణించిన ఆప్తులను గురించి ప్రేమతో తలచుకోవాలి. దుఃఖించకుండా, ప్రశాంతంగా ఉండాలి.

ప్రశ్న: ఆత్మలు దుఃఖిస్తాయా?

పరమాత్మ నుంచి ఏ కారణంవల్లనయినా వేరయితే దుఃఖిస్తాయి.

ప్రశ్న: ఎవరన్నా దుఃఖిస్తుంటే వారిని ఎలా సముదాయించాలి?

వారి కన్నీరు ఆపే ప్రయత్నం మాని వారిని మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించాలి.

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

(CWM Vol. 11, p. 61; Vol. 16, p. 416; Vol. 15, p. 131-32)

వృద్ధాప్యము — మృత్యువు

యోగదృష్టి మామూలు మానసికదృష్టికంటె వేరైనది, లోతైనది. అది మనో, ప్రాణిక, దైహికముల ఉత్పత్తిస్థానమునకు పోయి జ్ఞానాన్ని అక్కడి నుంచి తవ్వుకువస్తుంది. మృత్యువును గురించి చాలా విపరీతమైన భావములు ప్రచారములో ఉన్నాయి. నీ జీవితము విలువ నీకు తెలియదు. దేవుడొక్కడికే తెలుసు. అందుకని "నా కర్తవ్యము అయిపోయింది. నా విధులను నిర్వర్తించేసాను. ఏదో కాలక్షేపం చేస్తూ పైనుంచి పిలుపుకోసం వేచివుంటానులే" అని అనుకోవటం మూర్ఖత్వం. దేహధారణ నీ మనస్సు చేసిన నిర్ణయం కాదు కదా! ఇదే న్యాయం నీ మృత్యువుకు కూడ వర్తించాలి. నీ సమస్యల పరిష్కారము, బలహీనతలపై విజయము మొదలైనవి అన్నీ సరళంగా ఉన్నప్పుడే సాధ్యములు. — సంపాదకుడు

ప్రశ్న: జీవితంలో 'నా కర్తవ్యాన్ని పూర్తి చేసేసాను. ఇక సాధించవలసినదేమీ లేదు' అని ఎవరైనా అనుకుంటే, ఆ వ్యక్తి దిశాహీనంగా అర్థరహితంగా బ్రతికే బదులు మరణించి మళ్లి ఇంకో జన్మెత్తితే సరిపోతుంది కదా!

దైవమునకే చెందియుండుట: నెరవేరని గంపెడు కోరికలతో నిరాశ చెందిన వ్యక్తి అలాగే అనుకుంటాడు. కానీ భగవంతునికి జెంది సత్యమయజీవనమునే గడపాలనుకున్న వ్యక్తి అలా అనుకోడు. ఈ భూమి మీద ఎంతకాలము తన ఉపయోగము ఉండేటట్లు భగవంతుడు నిర్ణయిస్తే అంతకాలము జీవించితీరాలి అని గుర్తిస్తాడు. 'తన వలన ఇక ఎటువంటి ఉపయోగము ఉండబోదు' అని భగవంతుడు నిర్ణయించినప్పుడే తన జీవయాత్రను ముగిస్తాడు. అందుకని ఈ ప్రశ్నే ఉదయించదు; ఆ నిర్ణయాన్ని దైవానికే ఒదిలేసి ప్రశాంతంగా జీవితమును గడుపుతాడు.

ప్రశ్న: మీరు నిన్న వ్రాసారు 'భగవంతునికి జెందిన వ్యక్తి' అని. అందరు, భగవంతునికి జెందినవారే గదా?

నిరంతర దైవానుభూతి: 'భగవంతునికి జెందిన ఏ వ్యక్తి అయినా' అని అన్నప్పుడు ఏ వ్యక్తి అయితే అహంకారమును తనలో పూర్తిగా నిర్మూలించి భగవత్ స్ఫురణలోనే ఎల్లప్పుడూ ఉంటూ తనదంటూ ఇచ్ఛ ఏదీ లేక దైవప్రేరణాధీనంలోనే ప్రవర్తిస్తూ వేరొక ఆశయము, లక్ష్యమూ గాక భగవంతుడు ఆదేశించిన విధముగానే

జీవయాపన జేస్తుంటాడో అటువంటి వ్యక్తినే ఉద్దేశించి అన్నాను. ఇటువంటి చైతన్య స్థితిలో ఎక్కువమంది ఉంటారని నేననుకోను. ఈ వ్యక్తులు నిజానికి తమ జీవితములు ఉపయోగకరముగా ఉన్నాయా లేవా అని చింతించనే చింతించరు. వీరికి వేరుగా వ్యక్తిగత జీవనమనేదే ఉండదు. వీరందరు భగవంతుని కోసమే. భగవత్ సంకల్పము చేతనే జీవిస్తారు.

*

మనమందరము దేహధారులమై ఉన్నంతవరకు వయస్సు ఎంతైనా, బాధలు ఏవైనా, మనము ఏదో ఒక పనిజేయడానికో లేక నెరవేర్చుకోటానికో జీవిస్తున్నాము అన్న దృఢభావము అన్ని క్లిష్టపరిస్థితులను ఎదుర్కొనడానికి కావలసిన బలమును మనకు ఇస్తుంది. శాశ్వత ప్రశాంతత కోసమైనా, లేక నిర్వాణానంద ప్రాప్తికైనా సరే దేహము నుంచి త్వరగా నిర్గమించాలనే తొందరపాటు పనికి రాదు. మనము దేహములో ఉన్నంతవరకు నిస్సందేహముగా ఇంకా చేయవలసినవి, నేర్చుకోవలసినవి చాలా మిగిలియున్నవన్న మాట.

*

శరీరమే రక్షణకవచము: దేహమును త్యజిస్తే ఈ గొడవ ఒదిలిపోతుందనుకోకు. ఈ శరీరమే నీ బాధలు తగ్గిస్తుంది. ఈ శరీరమిచ్చే సంరక్షణే లేనపుడు భౌతిక, ప్రాణిక జీవనంలో ఎదురయ్యే బాధలు నిన్ను ఇంకా ఎక్కువగా పట్టుకొని పీడిస్తాయి. ఆ బాధల నుపశమింప జేయుటకు ఏది మార్పుజేయాలో అది మార్పుజేయుటకు, ఏది సరిజేయాలో అది సరిజేయుటకు ఉపయోగపడే శరీరసాధనమును కూడా కోల్పోతావు. మరింత ప్రకాశమయమై, ఆనందమయమై, ఉత్కృష్టమైన చైతన్యములోనికి జీవనమును మరల్చడానికి కూడా శరీరము ఎంతగానో ఉపయోగపడుతుంది.

మృత్యువు నుంచి ఏదీ ఆశించకు. జీవనమే నీ విముక్తి. జీవిస్తూనే నిన్ను నువ్వు రూపాంతరించుకోగల్గుతావు. ఈ పృథ్వి మీదనే నువ్వు పురోగతిని సాధించగలవు. ఈ దేహములోనే నువ్వు విజయమును సాధించగలవు.

*

మృత్యువును గురించిన ఆలోచన అహంభావమునుంచే వస్తుంది — ఎందుకంటే త్వరలోనే తన సామ్రాజ్యాధిపత్యమును వదులుకోవలసి వస్తుందని నువ్వు ప్రశాంతంగా,

నిర్భయంగా ఉండు. ప్రతీదీ తనంతట తాని చక్కదిద్దుకుంటుంది.

*

నువ్వు పూర్ణత్యాగమును గురించి మాట్లాడుతున్నావు. కానీ శరీరమును త్యజించుట పూర్ణత్యాగము అనిపించుకోదు. అహంకారమును త్యజించుటే యథార్థమైన, సంపూర్ణమైన త్యాగము. ఇదే చాలా క్లిష్టతరమైన సాధన. అహంకారమును త్యజించక శరీరమును మాత్రమే త్యాగము చేస్తే నీకు స్వేచ్ఛ ఎక్కడా లభించదు.

*

మృత్యువు గురించిన నీ అవగాహన సరి అయినది కాదు. మృత్యువు నుండి నీవు ఆశించేది ఒక అచేతనాయుత విరామము వలన కలిగే తటస్థ నిశ్చలత్వము. కాని, ఆ విరామం పొందటానికి నీ ప్రయత్నం అవసరం.

కోరికలను త్యజించుట: నువ్వు మృతిచెందినప్పుడు నీ దేహమును కోల్పోవడమేగాక భౌతికప్రపంచముతో సంబంధము, దానిపై నీ ప్రభావమునుకూడా కోల్పోతావు. నీ శరీరము అంతమైనా ప్రాణికానికి జెందినదంతా అంతరించదు. అంటే నీ కోరికలు, సాంగత్యాలు, భోగకామనలు ఇంకా నిన్ను వెంటాడుతూనే ఉండి, అసంపూర్తిగానే మిగిలిపోతాయి. తత్ఫలితంగా నువ్వు అనుభవించే యాతనలు, ఆశలన్నీ ఆడియాశలుగా మిగిలిపోతాయి. ఆశించిన ప్రశాంతత లభించలేదనే వ్యాకులతతో నువ్వు తీవ్రముగా బాధపడుతూ ఉంటావు. సుస్పష్టమైన సాధన ద్వారానే కోరికలను నిర్మూలించగలవు.

మనకు దేహమున్నంత వరకు కర్మలు చేస్తూనే ఉండాలి. ఏదో ఒక పనిలో నిమగ్నమవాలి. అయితే ప్రతిఫలమును ఆశించకుండా లేక ఆ ఫలితము ఈ విధముగాగానీ మరొక రీతిగా గాని ఉండాలని భావించనపుడు మనము సంగరహితులమై ప్రశాంతముగా మరణించడానికి తగిన యత్నము జేసినవారమవుతాము.

*

నువ్వు మృత్యువు నుంచి విముక్తుడవ్వాలంటే నశ్వరముల బంధములలో చిక్కుకోకు! మృత్యువును గురించి భయపడినవాడు మృత్యువుచే అప్పుడే జయింపబడ్డాడు.

*

ప్రశ్న: నాది బలహీనమైన ప్రకృతి కనుక సాధారణ వస్తువులను సహితమూ త్యజించుట కష్టంగా ఉంది. ఒకటి మాత్రము నిజం. నాకు కావలసినది మీరొక్కరే.

మీరే కనుక లేకపోతే మరణమే శరణ్యము. మరి ఇక ఏమీ లేదు. మరణించుట అనే ప్రశ్నే ఉదయించ కూడదు. శరీరమును వదలిపెట్టుట పరిష్కారము గాదు. నీ కోరికలతోనే నువ్వు మిగిలిపోతావు. అది ఇంకా అధ్వాన్నస్థితి. దానికి బదులు నీ కోరికలకు అంతము కావలయునని ఆశించడము ఇంకా తర్కసంగతమూ గాను, యథార్థముగాను ఉంటుంది. అసలు నీ కోరికలన్నీ నిరర్థకములని, నిరుపయోగములని పూర్తిగా గ్రహించి వాటినన్నిటిని హతమార్చు. నువ్వు ఆశిస్తున్నది దివ్యజీవనము గనుక ఓటమిని చవిజూడవలసి వస్తుందనే భయము అక్కరలేదు. త్రికరణశుద్ధితో కూడిన ఆకాంక్ష చివరకు సఫలీకృతమై తీరుతుంది. బలహీనతల నన్నింటిని అధిగమించాలనే ఒక దృఢమైన సంకల్పము నువ్వు జేసుకో. నీలోని బలహీనతలను, అవరోధములను, దోషములను అతిక్రమించుటకు నా శక్తి నీతో ఎల్లప్పుడూ ఉంటుంది. నీకు నా ఆశీస్సులు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: టి. మాధవరావు

ఆత్మహత్య

ఆత్మహత్యకు పాల్పడటం మనిషి చేసే అత్యంత అవివేకమైన చర్య అని ఖచ్చితంగా తెలుసుకోవాలి. ఎందుకనగా దేహం అంతమొందిందంటే చైతన్యం కూడా అంత మొందినట్లు కాదు. నీవు జీవించి ఉండగా ఏదైతే నిన్ను వ్యాకులపరిచిందో అదే నీ మరణానంతరం కూడ నిన్ను వ్యాకులపరచడం కొనసాగిస్తుంది. అయితే నీవు జీవించి ఉన్నప్పుడు నీ మనసును ఇతర విషయాల వైపు మళ్ళించగలిగే అవకాశం ఉండేది. మరణానంతంర ఆ అవకాశం ఉండదు.

*

ప్రశ్న: నేను మీకు ఒక అదృష్టహీనుడినై నిరర్థక, నిర్భాగ్య శిశువు ననుకుంటాను అలాంటి శిశువు ఈ జన్మలో నెరవేర్చవలసిన కర్తవ్యంగాని, సాధించవలసిన లక్ష్యంగాని ఉండదు. అలాంటప్పుడు ఈ లోకంనుండి నిష్క్రమించుట మేలు కదా?

ఈ లోకంలోనే నీవు మార్పు చెందాలి. ఆ మార్పు సంభవమే. ఈ లోకంనుండి

ఇప్పుడు పలాయనం చిత్తగిస్తే నీవు తిరిగి రావలసి ఉంటుంది. అప్పటి పరిస్థితులు ఇప్పటికన్నా అధ్వాన్నంగా ఉండవచ్చు. అంతేగాక అన్ని విషయాల్లో మళ్ళీ మొదటి నుండి ప్రారంభించవలసి ఉంటుంది.

ఒక పిరికిపందగా, ఒక భీరువుగా ఉండటం మాని ప్రస్తుత పరిస్థితులను ఒక ధీరుడిగా ఎదుర్కొని జయించడానికి అవసరమైన ప్రయత్నం చేయడం ఉత్తమం. సహాయం సర్వదా అందుబాటులో ఉంటుంది. దానిని నీ అంతట నీవు పొందటం నేర్చుకోవాలి.

ప్రశ్న: ఆత్మహత్య చేసుకున్నప్పుడు వ్యక్తి ఎందుకు బాధ నొందాలి?

ఎవరైన ఎందుకు ఆత్మహత్య చేసుకుంటారు? ఎందుకంటే, వారు పిరికిపందలు గనుక. ఎవరైన పిరికివారైనట్లయితే, భీరువులుగ బ్రతుకుతున్నట్లయితే, వారు నిరంతరం బాధపడుతూనే ఉంటారు

ప్రశ్న: మరుజన్మలో మళ్ళీ బాధ ననుభవిస్తారా?

చైత్యపురుషసత్తా అనుభవాలకు లోనయ్యే ఒక నిర్దిష్ట ప్రణాళికతో ప్రవేశిస్తుంది. అనుభవాల ద్వారా నేర్చుకొని అభివృద్ధి సాధించాలని దాని ఉద్దేశ్యం. అలాంటప్పుడు ఆ కార్యం నెరవేరకపూర్వమే నీవు నిష్క్రమిస్తే దానిని నిర్వర్తించడానికి నీవు మళ్ళీ రావలసి ఉంటుంది. అప్పుడు పరిస్థితులు మరింత గడ్డుగా నుండవచ్చు. ఆ మాదిరిగ ఒక జన్మలో నీవు తప్పించుకున్నదంతా మరుజన్మలో పునరావృత మౌతుంది. అప్పుడు అది మరింత కష్టతరమైనదిగా నుండవచ్చు. వాటిని ఈ విధంగా తప్పించుకొని వదలకున్నా, జీవితంలో తారసిల్లే కష్టాలను అధిగమించవలసి వస్తే, మనం సాధారణంగా 'పరీక్ష' అనే దానిలో ఉత్తీర్ణులం కావలసి ఉంటుంది. దానిలో ఉత్తీర్ణులం కాకపోయినా లేక దానిని తిరస్కరించినా, దానిలో జయమొందక వెళ్లిపోయినా, మరో సమయంలో అందులో ఉత్తీర్ణత పొందాలి. అప్పుడు అది పూర్వం కన్నా కష్టతరమౌతుంది.

మీకు తెలుసు, ఇప్పుడు మనుషులు అత్యధికంగా అజ్ఞానులుగా ఉన్నారు. వారి భావనాపరంపర ఈ విధంగా ఉంటుంది; జీవితం ఉంది, ఆ పైన మరణం ఉంది; జీవితమంతా కష్టాల పుట్ట. ఇక మరణం ఒక శాశ్వత ప్రశాంతత. కాని అసలు పరిస్థితులు అలా ఉండనే ఉండవు. సాధారణంగా ఒక వ్యక్తి అజ్ఞానపూర్వక అస్పష్ట ఉద్రేకంలో నిర్హేతుకంగా ప్రాణాలు వదిలినప్పుడు అతడు తిన్నగా ఉద్రేకాలతో

నిండిన అజ్ఞానభూయిష్టమైన ప్రాణికలోకంలోకి అడుగిడతాడు. అప్పుడు ఏ కష్టాలనైతే అతడు తప్పించుకోజూచాడో అవి అన్నీ దేహము ఇవ్వగలిగిన రక్షణ కరువై అతని ముందు ప్రత్యక్షమౌతాయి. కారణం, ఎప్పుడైనా నీకు నిద్రావస్థలో భయానకమైన స్వప్నం వస్తే, అనగా ప్రాణిక లోకమందు దుందుడుకుగ వ్యవహరించినట్లనిపిస్తే, దానికి చికిత్స నిన్ను నీవు నిద్ర నుండి మేల్కొలుపుకోవాలి. అనగా నీ దేహంలోకి వెంటనే పునః ప్రవేశించాలి. కాని నీ శరీరం నాశనమొందినపుడు నీకు రక్షణ నీయ గలిగిన శరీరం ఉండదు. ఆ కారణంగ నీ అంతట నీవు ఒక నిరంతర భయానక స్వప్నావస్థలో స్థిరపడిపోతావు. ఆ స్థితి అంత సంతోషకరంగా నుండదు. ఆ భయానక స్వప్నావస్థను తప్పించుకోవాలంటే నీవు చైత్యపురుషసత్తా ఎరుకను కలిగి ఉండాలి. ఆలాంటి చేతనలో నీవు ఉన్నట్లయితే, ఏ విషయాలు కూడ నిన్ను కలవరపెట్టవని రూఢిగ చెప్పవచ్చు. నిజానికి అది ఒక అజ్ఞానభూయిష్టమైన అస్పష్ట కదలిక. అంతేగాక నేను చెప్పినట్లుగ, అది నిర్విరామకృషిని ఆటంకపరిచే ఒక గొప్ప పిరికితనం.

*

తన ప్రాణాన్ని 'అంతం చేయటానికి' తనను తాను చంపుకునే మూఢుడితో ప్రారంభమై (ఇది నిజానికి అన్ని మూఢతలలోకి అత్యంత మూఢమైనది; మనిషి స్థితిని మరింతగ దిగజార్చేది) నిర్వాణం వరకు (ఎక్కడైతే మనిషి తాను తప్పించుకోగలనని ఊహించుకుంటాడో) కొనసాగేదంతా ఏ మాత్రం విలువ లేనిది. అది నానా స్థాయిలకు చెంది ఉంటుంది గాని వేరేసి విలువ లేనిది.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

374. నీవు 'మృత్యువు' అని పిలిచేది అసలు ఏమిటి? దైవం చనిపోగలడా? ఓ మృత్యువుకు భీతిల్లేవాడా, నీ వద్దకు వచ్చినది మృత్యుసూచకమైన భయం గొలిపే కపాల చిత్రాన్ని వినోదానికై ముసుగులా ధరించి వచ్చిన జీవితమే సుమా!

శ్రీ అరవిందులు

మరణసమయం ముందే నిర్ణయింపబడుతుందా?

మనిషి జీవితానికి చాలా ముఖ్యమైన వస్తువు అతని చేతన. బాహ్యజీవనమంతా దాని నిర్ణయమే. మృత్యువు విషయంలో కూడా అంతే. కొన్ని బాహ్యపరిస్థితులవలన నీకు మృత్యువు ఆసన్నమవుతున్నట్లు కనిపించవచ్చును. కాని నీవు కనుక పైస్తర ములలోకి ప్రవేశించి వాటిని క్రిందికి దింపుకొనినయెడల, బాహ్యపరిస్థితులు నిన్నేమీ చేయలేవు. ఒక వేళ అది అతిమానసస్తరమే అయినట్లైతే దాని ప్రభావము వలన నీ జీవితస్వరూపమే మారిపోతుంది.

— సంపాదకుడు

ప్రశ్న: మరణసమయాన్ని వేగిరపరచనూ లేము, ఆలస్యమూ చేయలేమని మీరన్నారు. దీని అర్థం మనిషి పుట్టినప్పుడే అతని మరణసమయం కూడ నిర్ణయింపబడి ఉంటుందనా?

నిర్ణయం భౌతికచైతన్యానిది: మరణసమయం ముందే నిర్ణయింపబడదు. అది వేరేస్థాయిలో జరుగుతుంది. మనిషి మరణించటానికి ఒప్పుకున్నప్పుడే అతను మరణిస్తాడని నేను ఎక్కడో వ్రాసినట్లు జ్ఞాపకం. అది నేను ఇక్కడ చెబుతున్నదానికి వ్యతిరేకం. అయితే ఇదే సత్యం. ఈ విషయం నీకు ఇంతకుముందే చెప్పా ననుకుంటాను. ఏమైనా ఇది కూడా నేనెక్కడో వ్రాసిపెట్టాను. మరణం విషయంలో రెండు భిన్నాభిప్రాయా లున్నవి. ఇంతకు ముందు నేను సాధారణ భౌతికపరమైన అభిప్రాయం వెల్లడించాను. అది భౌతికచైతన్యానికి చెందినది.

మన జీవితము అనేక అస్తిత్వముల సంపుటి[1] అని నేనదివరకే మీకు చెప్పినట్లు గుర్తు. ఒక్కొక్క అస్తిత్వము ఒక్కొక్క స్తరమునకు చెందినదై దానిచే నియం త్రింపబడుతుంది. అనగా మన భౌతిక అస్తిత్వము భౌతిక నియంత్రణ స్తరముకు కట్టుబడి ఉంటుంది; అటులనే ప్రాణిక, మానసిక విభాగములు. ఊర్ధ్వ మానసికము, చైత్యము అయా లోకము (స్తరము) ల న్యాయములను పాటిస్తాయి. ఉన్నత అస్తి త్వానికి అతిమానస అస్తిత్వానికి వాటి వాటి నియంత్రణములు (ఈ విషయములను గురించి నేనింతకు ముందరే రాసినట్లు గుర్తు). ఉదాహరణకు భౌతిక పరిస్థితుల

---

[1] ... there are, as it were, different 'layers of determinisms' in our being

వలన నీ మృత్యుఘడియలే వచ్చినయ్యనుకో; కాని అప్పుడు నువ్వు ఉన్నతలోక (అది అతిమానసలోకమే కావచ్చు) సంపర్కమును పొంది, దాని ప్రభావము వలన ఈ భౌతిక ఘటనను అనగా మృత్యువును నివారించగలవు[2]. ఈ భౌతికపరిస్థితుల వలన నిశ్చయింపబడిన మృత్యువును మార్చి దాన్ని తిప్పికొట్టవచ్చు.

రెండు రకముల దృక్పథాలు: ఆ వ్యాసంలో నేను ఇది చెప్పలేదు. అక్కడ నేను కేవలం భౌతికదృక్పథాన్నే వెల్లడించాను. అక్కడ నేను కొంతమంది మనుషులను గురించి చెప్పాను. వారు కేవలం భౌతికచైతన్యం (అనగా శారీరక, ప్రాణిక, మానసిక చైతన్యముల సంపుటి) లోనే నివసించి 50 సంవత్సరాల వయస్సు రాగానే మరణించాలని భావిస్తూనే 87 సంవత్సరాల వరకు బ్రతికారు. అటువంటి మనిషి నొకణ్ణి నేనెరుగుదును. దీనికి పూర్తిగా భిన్నమైన ఉదాహరణ మరొకటి ఉంది. అతడు తాను చేయవలసిన పనులు చాలా ఉన్నాయి కాబట్టి తొందరగా మరణించకూడదనీ, చాలాకాలం బ్రతకాలనీ కోరుకుంటూ ఆరోగ్యం విషయంలో ఎన్నో జాగ్రత్తలు తీసుకొని కూడా మరణించాడు. కొందరి విషయంలో పరస్పర వైరుధ్యాలు కనిపించినా అవి వాస్తవము కావు. వీటన్నిటికి వివరాణాత్మకమైన సమాధానాలు దొరుకుతాయి. ఎలాగంటే వారి పరిస్థితులు కొన్ని భౌతికసూత్రాలకు లోబడే ఉంటాయి. అక్కడ నేను కేవలం భౌతికదృష్టినే తెలియజేసాను.

ఉన్నతజ్ఞానం ప్రమేయం: ఉన్నత నిర్ధారిత అస్తిత్వాన్ని నీవు ఆహ్వానించకపోతే నీవేదీ మార్చలేవు. అటువంటి జోక్యంవలననే నీవు నీ నిర్ధారితో భౌతిక అస్తిత్వాన్ని మార్చుకోగలవు. నీవు భౌతికచైతన్యంలోనే స్థిరంగా వుంటూ నీ నిర్ధారిత భౌతిక అస్తిత్వాన్ని మార్చుకుందామంటే కుదరదు. మొదటి ప్రపంచయుద్ధ సమయంలో నేనెరిగిన ఒక కుర్రాడికి తుపాకీగుండు తగిలి మరణిస్తాడని ఎవరో చెప్పారట. (యుద్ధంలో మరణం తరచుగా జరిగేదే.) అంతేగాక అతనికి దాదాపు మరణతేదీని కూడ అందించారు. దీనివలన ఆ కుర్రాడు తీవ్రంగా బాధపడి దీర్ఘకాలపు సెలవు తీసుకుని ప్యారిస్ చేరాడు. అతడు రక్షణవ్యవస్థలో అధికారియైనందున అతని జేబులో ఎప్పుడూ పిస్తోలు ఉండేది. అతడొక రోజున ట్రాముబండి నుండి దూకి క్రిందపడిపోయాడు. జేబులోని పిస్తోలు పేలిపోవడంవలన అక్కడికక్కడే మరణించాడు!

---

[2] ఇది హైకోర్టుకిగాని, సుప్రీమ్‌కోర్టుకిగాని అప్పీలు చేసుకొనటము వంటింది..

అంతే, మరణం తప్పించుకోలేక పోయాడు!

ఉన్నతస్తరముల సంపర్కము: నేను ఇటువంటి ఉదాహరణలను ఎన్నైనా చెప్పగలను. అయితే ఇక్కడ మరణం ఒకే స్థాయికి — భౌతికస్థాయికి — పూర్తిగా పదార్థపరమైన దైహిక, మానసిక, ప్రాణిక స్థాయిలకు చెందినది. ఉన్నత జ్ఞానము, ఉన్నత స్తరముల స్పర్శ, అట్టి ఉన్నతస్తరములు భౌతికస్థాయిలోకి దిగిరావటం మాత్రమే ఈ పరిస్థితులను మార్చగలదు. ఈ విధంగా అతిమానసస్థాయిని శాశ్వతంగా భౌతికజీవనంలోనికి తీసుకురాగలిగితే భౌతికజీవనం పరిణామం చెందగలదు — అంటే పూర్తిగా మారిపోతుంది. అయితే ఆ నిబంధనకు లోబడి మాత్రమే — అనగా అతిమనస్సు భౌతిక అస్తిత్వంలోనికి దిగిరావటం వలననే — భౌతికజీవనంలో సంపూర్ణపరిణామం సంభవించగలదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. కె. వేంకటేశ్వరరావు

(CWM Vol. 6, pp. 47-49)

మనం మరణానంతరం ఏమవుతాము?

ఆత్మ శరీరాన్ని ధరించి భూలోకంలోకి వచ్చి భౌతిక, ప్రాణిక, మానసిక ముడిపదార్థాలతో ఇక్కడ మనుగడ సాగిస్తుంది. ఈ ముడిపదార్థాలన్నీ మరణానంతరము వాటి వాటి లోకాలలోకి వెళ్లిపోతాయి. మనుష్యగతమైన అనుభవాలను జీర్ణించుకునేందుకై ఆత్మ తన లోకమునకు పోయి మళ్ళీ సమయం వచ్చినప్పుడు జన్మ ఎత్తుతుంది. శరీరాన్ని ధరించినప్పుడే అది వృద్ధిచెందగలదు. భూలోకమే ఆ అభివృద్ధికి క్షేత్రము. అందుకని 'చచ్చిపోతే పీడ విరగడైపోతుంది. సమస్యలు తీరిపోతాయి' అని అనుకోవటం చాలా పొరపాటు. నీవు చచ్చిపోతే ఏమీ సాధించలేవు. ఈ జన్మలో ఏ స్టేషన్‌వరకు వెళ్ళావో సరిగ్గా అక్కడనుండే నీ మలిజన్మ మొదలవుతుంది. అందుకనే ఈ మానవజన్మ చాల విలువైనది. ఈ అవకాశాన్ని జారవిడువకూడదు.

— సంపాదకుడు

మరణానంతర 'జీవితం': మృత్యువు గురించి, తర్వాత జరిగే తతంగాన్ని గురించి, అనంతరం కొత్త దేహం ఎలా పొందుతారనేదానిని గురించి నన్ను అడిగారు.

ఈ విషయం విచారిస్తే చాలా గ్రంథమే ఔతుంది. ఏ రెండు సందర్భాలు ఒకేలా ఉండవు. వ్యక్తి బ్రతికి ఉండగా తనకు ఏమైనా ఎలా సంభవమో, అలాగే మరణానంతరము కూడా. ఇలా నిజాలు చెప్పుకుంటూపోతే సిద్ధాంతీకరించినట్లు ఉంటుందిగానీ ఈ సమస్యని పరిశీలిస్తే ఆసక్తికరమైన విషయాలే బహిర్గతమౌతవి.[1]

అంతిమ ఘడియలలో జీవునికి దేహంమీద ఉన్న వైఖరిపై తన చావు ఆధారపడి ఉంటుంది. ఆ వైఖరి తప్పనిసరిగా తన అంతరంగ పరిపక్వత, సమైక్యతలతో ముడిపడి ఉంటుంది.

*

ప్ర: 'మృత్యులోక' మంటే ఏమిటి? ఈ ప్రశ్న ప్రతి మతానికి రకరకాలుగా చర్చనీయాంశమే. గ్రీకులకు ఇది పడవ ప్రయాణంసో దాటి చేరుకునే 'ఎలీషియమ్'. సరే స్వర్గాలు నరకాలు గురించి చెప్పనే అక్కర లేదు.

ప్రాణిక లోకాలు: వ్యక్తి మరణానంతరం తన భౌతికచైతన్యం భూభౌతిక ప్రాణికప్రాంతం (వాతావరణం) లోనికి సాగిపోతుంది. ఈ ప్రాంతాన్నే సాధారణంగా మృత్యులోకం అంటారు. ఈ లోకం చీకటిలోకం. పంచభూతాత్మకమైన దుష్టకామనలు. హానికరమైన భ్రష్ట శిథిలరూపాల కాలవాలమీ లోకం. ఇవి మనిషిని పీల్చి పిప్పిచేసే భూతపిశాచాల లాంటివి. మానవునికి మృత్యువు ఒక హఠాత్సంఘటన. అంతిమ అఘాతం. (ఏ కొద్దిమందికోగాని, స్పృహతో కూడిన ఇచ్ఛామరణం సిద్ధించదు).

శరీరమే రక్షణకవచము: మరణించిన జీవునినుంచి వైదొలగిన భౌతిక ప్రాణికమే (ఆసూక్ష్మ) దుష్టజీవాలకి జీవనోపాధి. వ్యక్తి బ్రతికి ఉన్నంతవరకు ఇవి అతని దరిచేరవు. శరీరం అతనికి రక్షణకవచంలా పనిచేస్తుంది. భయానకమైన పీడకలలు వచ్చి మెలకువ వచ్చాక హమ్మయ్య! అనుకుంటాం. జీవుని శరీరబంధం విడిపోనంతవరకు అవి అతని జోలికిరావు. కాగా, మరణించిన సమయంలో ఆప్తులైనవారు మృతుని దగ్గర ఏకాగ్రతతో ప్రేమపూర్వకంగా మృతునిగూర్చి భావిస్తూ ఉంటే, ఆ సమ్యగ్భావనలు మృతుని ప్రాణిక జీవనానికి ఆశ్రయము, రక్షణ కల్పిస్తాయి. అలాకాక శత్రువులు చుట్టూచేరి ఉంటే అతని ప్రాణికం దుష్టశక్తుల దాడికి లోనవుతుంది. అదొక భరింపరాని అవస్థ[3]. దుష్టశక్తులు మృతుని గాఢభౌతికచైతన్యాన్ని మాత్రమే

---

[1] పూర్తి ప్రసంగం కోసం *CWM* Vol. 8, pp. 33338; Vol. 3, pp. 14446; Vol. 4, pp. 19192, 204 05; Vol. 5, pp. 3336, 13040, 21518, 26169, 26169; Vol. 7, pp. 8687 చూడండి

స్పృశించగలుగుతాయి. అవి ఉన్నత చైతన్యశక్తుల జోలికి పోలేవు.

చైత్యజీవుని వృత్తాంతము: ఏ శక్తుల దాడికీ వశం కాకుండా ఉండి, అన్నిటికీ అతీతంగా ఉండేది జీవాత్మయే. ఇది స్వేచ్ఛాజీవి. ఎక్కడికి కావాలంటే అక్కడికి పోగలదు; సామాన్యంగా జీవుడు మృతిచెందాక ఆత్మ లోకాలలో విశ్రాంతిగా ఉంటుంది. ఆ దివ్యానంద సమాధిలో గతజన్మ అనుభవాలను అంతర్లీనం చేసుకుంటూ ఉంటుంది. ఈ సమాధిస్థితి తర్వాత మరో క్రొత్త జన్మకోసం క్రిందికి దిగుతుంది. జీవాత్మనేదీ స్పృశించలేదు; దాని స్పృహ ఎవ్వరికోగాని ఉండదు. అలాటివారికి గతజన్మ తాలూకు భౌతిక, ప్రాణిక, మానసిక అనుభవాలు ఎరుకలో ఉంటాయి. ఇది సాధ్యపడేది జీవనము జీవాత్మతో అనుసంధానమై ఉన్నప్పుడే! అలా కాకపోతే మృతుని గతజీవనానుభవాలు చెదిరిపోతాయి. మిగిలేది దీపకళికలా జీవాత్మ ఒక్కటే.

ఇదీ మృత్యువును గురించి నిబంధనావళి. ఇదంతా సామాన్యమానవుల మరణానంతరం జరిగే తతంగం. ఇకపోతే, ఉన్నత ఆధ్యాత్మికమానవుల విషయంలో ఈ నియమావళి సడలిపోతుంది. కొంతమంది (మహానుభావులు) ఉంటారు. గొప్ప సంయోజనశక్తిపరులుగా ఉంటారు. దేహదాసులుకారు వారు. ఆలాటివారు ఈ ప్రమాదాల నధిగమించటం కోసం ప్రాణికస్థాయిలో రక్షణమార్గాలు, వారధులు ఉంటాయి. మృతిచెందగానే వారికి ఆశ్రయమిచ్చి రక్షణ కల్పించే మండలాలు ఉంటాయి. ఈ ఆధ్యాత్మిక పురోగతి ఊహించుకున్నంత మాత్రాన సిద్ధించదు. పాటించవలసిన కఠోర ఆధ్యాత్మిక నియమాలు ఉన్నాయి. ఈ భూమి మీద మనిషిగా (పశువునుంచి) పరిణామం చెంది పుట్టింది ఆధ్యాత్మిక దివ్యజీవిగా బ్రతకటానికే! అలా బ్రతకటల్లేదు కాబట్టే ఈ లోకంలో ఇంత అల్లకల్లోలం. అలా బ్రతుకుతే ఎంత బాగుంటుంది!

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

(CWM Vol. 8, pp. 333-37; Vol. 9, pp. 268-70; Vol. 6, pp. 54-57)

---

[3] మరో చోట మదర్ ఈ విధంగా చెప్పారు. ప్రాణిఖ, శారీరకములు విడిపోక పూర్వమున్న ఆఖరి చేతనాస్థాయి చాలా ముఖ్యము. చివరి క్షణాలలో అతని చేతనాస్థాయి — అతని ఆఖరి కోరిక అనండి, ఆశ అనండి. ఆశయము లేక ఆకాంక్ష అనండి — అతని మరణానంతర యాత్రకి చాల ముఖ్యము. ఆ విషయంలో అతని చుట్టూవున్న అనుచరుల, బంధుమిత్రుల బాధ్యత చాల ఉన్నది. వాళ్లు అతనినే అంటిపెట్టుకొని తమవైపుకు లాక్కొన్నట్లయితే అతనికి తెగతెంపులు చేసుకొని వెళ్లటం చాలా కష్టమవుతుంది. అలా చేసే బదులు తన ఉన్నతచేతనలోనికి ప్రవేశించేందుకు అతనికి సహాయపడితే మంచిది.

అమల్ కిరణ్‌గారి తల్లి మరణానంతరం శ్రీమాతతో వారి సంభాషణ

(అమల్ కిరణ్‌గారి కథనం)

శ్రీమాత: అత్యంత ఆసక్తికరమైన విషయం ఒకటి ఉంది. మొదట్లో మీ తల్లిగారి గురించి నాకు వ్రాసినప్పుడు, ఆమె ఆత్మయొక్క ఇచ్ఛను ఈడేర్చగలిగే ఒక నిశ్చయాత్మకమైన శక్తిని ఉపయోగించి చూశాను. మీ తల్లిగారి పరిస్థితి మెరుగుపడటం మొదలైందని తెలిసింది. దీని వలన ఆమె ఆత్మకు వెళ్లిపోవాలనే కోరిక లేదని తెలియవచ్చింది. ఈ విషయాన్ని మరింత సమగ్రంగా పరిశీలిస్తే ఆమె మరో రెండు మూడేండ్లు దీర్ఘకాలిక వ్యాధితో గడుపుతారని, అది ఏమాత్రం స్థిమితమైన కాలం కాదని తేలింది.

చాలా రోజుల తరువాత నీ నుండి సమాచారం అందినప్పుడు నేను మరలా కొంత పరిశీలించాను. ఆ సమయంలో నేను నా గదిలోకి వెళ్లి అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తున్నప్పుడు ఒక అసాధారణ సంఘటన జరిగింది. ఉన్నట్లుండి దివ్యసంకల్పం దిగి వచ్చింది. ఈ సంకల్పం మామూలుగ జోక్యం చేసుకోదు. వ్యక్తి చైతన్యాన్ని ప్రతిపాదిస్తాడు. కాని దివ్యసంకల్పం క్రియాత్మకం కాదు. ఈ విధంగా దివ్యసంకల్పం దిగిరావడం చాలా అరుదు. ఇది ఆ దేవదేవుని ప్రత్యక్ష చర్య. సరే, అది మీ తల్లి గారి ఆత్మను గొనిపోయే ఉద్దేశంతో దిగివచ్చింది. ఇక మీ తల్లిగారి ఆత్మ ప్రతి ఘటించుటకు బదులు వెంటనే సమ్మతించింది. ఇష్టపూర్వకంగా ఆ పరమాత్మ సంకల్పానికి తనకుగా తాను అర్పించుకుంది. అది ఒక చక్కటి చర్య అని నేనంటాను. ఆత్మ చలనంతో కూడిన మానవ సహజ చలనం అక్కడ చోటు చేసుకుంది. అది ఒక ప్రేమభరిత చలనం. తాను తన అనారోగ్యంతో మనుషులను అమితంగా కష్ట పెట్టానని, విసిగించానని, ఇక పైన వారిని కష్టపెట్టదలచుకోలేదని, విసిగించదలచు కోలేదని దాని భావము.

ఇక ఆమెకు మరణమాసన్నమైంది. ఆమె ఆత్మ ఒక్క ఉదుటున నా హృద యంలోకి దుమికి విశ్రమించడానికి విశ్వాత్మలోకి ప్రవేశించింది. మధ్యంతర లోకాల గుండా సాగే పయనంలో ఎక్కడా ఏమాత్రం కష్టపడటంగాని, ఆగిపోవటంగాని జరుగలేదు. ఇందుకు కారణం ఆమె ఆత్మ ఎంతో స్వచ్ఛందంగ, ఎంతో సంబరంగ

ఆ దివ్యసంకల్పానికి సమ్మతించింది. ఆ కారణంగా దివ్యసంకల్పం ఆమె ఆత్మను దాని గమ్యానికి నేరుగా గొనిపోయింది.

అమల్ కిరణ్: అమ్మ మిమ్ములను ఎల్లప్పుడు జ్ఞాపకం చేసుకుంటుండేది. మీ పేరు తప్ప ఆమె పెదవులపై వేరొకటి ఉండేది కాదు. ఎప్పుడైనా దేనిని గురించి ఆలోచిస్తున్నారని అడిగితే ప్రియ మాతను గురించి అని అనేది. డాక్టర్ల వద్ద కూడ మీ గురించి ప్రస్తావించేది. మీ చిత్రాన్ని, శ్రీఅరవిందుల చిత్రాన్ని తన గుండెలపై ఎల్లప్పుడూ పెట్టుకునేది.

శ్రీమాత: అదే కారణం, ఆమె ఆత్మ అంత ఇష్టపూర్వకంగా, అంత తొందరగా తనను తాను ఆ పరమాత్మకు అర్పించుకోగలిగింది.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

మృత్యుభీతిని జయించటమెలా?

అసలు మృత్యువంటే ఏమిటి? మృత్యువు శరీరానిదే కాని దానిలో అధివసించే ఆత్మది కాదు. ఆత్మ అవినాశి. సమస్త ప్రాణికోటిలోని జీవము ఏకము. దాని రూపాలు అనేకము. మరణాన్ని జయించదలచుకున్నవారు ఈ విషయాన్ని మరచిపోకూడదు. తమ చైతన్యాన్ని ఈ శాశ్వతమైన జీవపదార్థంతో అనుసంధించుకోవాలి. ఇది మొదటి మెట్టు. ఈ భయాన్ని జయించేందుకు పలుమార్గాలు కలవు. ప్రతిమనిషి తన ప్రకృతి కనుగుణమైన విధానాన్ని అనుసరించవచ్చును. 'మృత్యువు అనివార్యము కదా! మరి దానిని గురించి బాధపడటమెందుకు?' అని తార్కికబుద్ధి చెపుతుంది. తర్కము కాకుండా హృదయావేశము ప్రధానంగా కలవారైతే, వారి హృదయకుహరంలోని చైత్యపురుషుణ్ణి వేటాడి పట్టుకుని ఆత్మశాశ్వతత్వాన్ని గురించిన అభిజ్ఞతిని పొంద వచ్చు. కొంతమంది దైవం మీద గాఢమైన భక్తికలవారు — దేవుని పాదాలచెంతనే శరణాగతిని పొందుతూ ఉంటారు. అట్టివారు దైవసంరక్షణలో నిర్భయంగా కాలం గడుపుతూ ఉంటారు. మృత్యువును లెక్కచేయరు. మరికొంతమంది యోధులుం

టారు. వారి నరాలలో క్షత్రియరక్తం పారుతూ ఉంటుంది. వారు మృత్యువును గురించి సచేతనంగా పోరాటం సలిపేందుకు వెనకాడరు.

— సంపాదకుడు

మానవుని ప్రగతిపథంలో ఎదురయ్యే అవరోధాలకెల్లా మొత్తం మీద చెప్పాలంటే భయమే అతి తీవ్రమైనది తేల్చవచ్చు. ఈ భీతి బహుముఖి, బహురూపి. తనకు తానే విఘాతం. అంతే కాదు. సాధారణంగా హేతువుకు అందనిదీ, తర్కానికి లొంగనిదీను. ఒక్కొక్కప్పుడు అకారణంగానే ఈ భీతి ఆవరిస్తూ ఉంటుంది.

భయంకే భయం: రకరకాల భయాలన్నిటిలోకి మృత్యుభయం చాలా బలమైనది. ఇది వదిలేది కాదు — అలా వెంటాడుతూనే ఉంటుంది. ఈ మృత్యుభీతి అవచేతనలో బాగా నాటుకుని ఉంటుంది. దీన్ని పోగొట్టుకోవటం అంత సులువు కాదు. ఎందుకంటే ఇది అనేక విభిన్న అంశాల అల్లిక జిగిబిగితో గూడుకట్టుకుని ఉంటుంది. ఆత్మసంరక్షణ, ఏదైనా కొత్తదాన్ని చూస్తే దడ, అనుకోని హఠాత్సంఘటనలవల్ల కలిగే ఆవేదన, ఇవన్నీ మృత్యుభయానికి తోడుదొంగలు.

'మరణమేమీ తప్పనిసరి కాదు — కొన్ని నిబంధనలను పాటించినట్లైతే దానిని జయించవచ్చును' అనే విశ్వాసం అన్నిటికంటె ప్రధానమైనది. ఇది శరీరంలోని కణకణాలలో నిక్షిప్తమై ఉంటుంది. అయితే ఈ విజయాన్ని సాధించడానికి భయమే ఓ పెద్ద అవరోధము. ఎందుకంటే — దేనిని గురించి భయపడతామో దాన్ని సాధించడం అసాధ్యము. మృత్యువంటే భయపడి బెదిరిపోయేవారిని భయమే జయిస్తుంది.

మరి ఈ భయాన్ని అధిగమించడం ఎలా?

దీనికి అనేక పద్ధతులు చేపట్టవచ్చు. అయితే ఈ సాధన మనకు సులువుగా ఉండడానికి తొలుత కొన్ని ప్రాథమిక భావనలు అవసరం.

జీవితమొకటే — రూపాలు అనేకం: మొట్టమొదటిదీ, అతి ప్రధానమైనదీ అయిన భావన ఏమిటంటే — 'ఈ జీవితం అనేది ఒకటే! దానికి నాశనం లేదు' అని తెలుసుకోవడం. 'రూపాలు మాత్రం అనేకం. అవి అన్నీ క్షణభంగురరాలూ, బుద్బుదప్రాయాలూనూ' అనే ఎరుక మనస్సులో శాశ్వతంగా నాటుకుపోవాలి. అన్ని రూపాలకు అతీతమై స్వతంత్రంగా ఉండే శాశ్వతజీవితంలో ప్రతీవారూ సాధ్యమైనంతవరకు సారూప్యం సాధించాలి. సమస్యలను సమర్థవంతంగా

ఎదుర్కోడానికి అవసరమైన మానసికభూమిక దీనివల్ల ఏర్పడుతుంది.

భయాలన్నిటికీ అతీతంగా ఉండాలన్న విషయం ఆత్మకు అవగతమైనప్పటికీ, మన శరీరంలోని కణకణాలలో భయబీజం ప్రచ్ఛన్నంగా ఒదిగే ఉంటుంది; అదృశ్యంగా ఉంటూనే తనంతట తాను బహిర్గతం అవుతూ ఉంటుంది. ఇది హేతువాదానికి అందదు. సాధారణ మానసికజ్ఞానం దీన్ని కనిపెట్టలేదు. అంతరాంతరాల్లో, అంధకారంలో ఉండే దీనిని జాగ్రత్తగా పసిగట్టి దానిపై వివాదరహితమైన విజ్ఞానాన్ని ప్రసరింపజేయాలి.

జీవానికి మరణం అనేది అసలు లేనే లేదు. రూపాలు మాత్రమే రద్దవుతూ ఉంటాయని కదా మనం తెలుసుకున్నాం. అయితే ఈ రద్దే భౌతిక మనస్సుని భయకంపితం చేస్తుంది. విచారసాగరంలో ముంచుతుంది. అభివృద్ధిచెందే దిశలో నిత్యం రూపం మారే ఈ చర్యను ఏదీ ఆపలేదు. ఈ అభ్యుదయ పరిణామమే మృత్యువును తప్పనిసరి కాకుండా చేస్తుంది. అయితే దీన్ని సాధించడం చాలా కష్టం. దీన్ని సాధించాలంటే కొన్ని నియమాలు ఉండి తీరాలి. వాటిని బహుకొద్దిమంది మాత్రమే సాధించగలరు. అంటే మృత్యభయాన్ని అధిగమించడానికి అనుసరించతగ్గ విధానం వ్యక్తిలక్షణాన్ని బట్టి, మానసికస్థితిని బట్టి ఉంటుంది. ఈ విధానాలను ప్రధానంగా నాలుగు రకాలుగా వర్గీకరించవచ్చు. మళ్లీ ప్రతీ రకంలోను అనేక విభాగాలు. అయితే ప్రతివ్యక్తి తన చికిత్సావిధానము తనే తయారుచేసుకోవాలి.

హేతువాదం: మొదటి పద్ధతి కార్యకారణ సిద్ధాంతానికి సంబంధించినది. ప్రస్తుత ప్రపంచ పరిస్థితిలో మృత్యువు అనివార్యమని, పుట్టినవారు గిట్టక తప్పదని, దాని సమయం ఆసన్న మైనప్పుడు అది వచ్చి తీరుతుందని, ఆ ఘడియవస్తే, ఒక్క క్షణం ఆగడానికి వీల్లేదని ఎవరైనా చెపుతారు. మరణాన్ని కోరుకుంటూ దానికోసం ఎదురుచూసేవారు ఎంత తొందరపడినా లాభం లేదు. ఆ క్షణం కోసం ఆగవలసిందే! అలాగే మృత్యువు అంటేనే భయపడేవారు ఎన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకున్నా అది హఠాత్తుగా వచ్చి తీరుతుంది. కాబట్టి మరణఘడియ మనకు తెలియకపోయినా కూడా కచ్చితంగా నిర్ధారణ అయ్యే ఉంటుంది. ఏవో కొన్ని అతీతశక్తులు కలిగివున్న వారు తప్ప మానవమాత్రులు ఎవరూ దాన్ని మార్చలేరు.

మరి, అటువంటప్పుడు, మనం తప్పించుకోలేని దాని కోసం భయపడ్డం అవివేకమని ఈ హేతువాదమే మనకు స్పష్టంగా తెలియజేస్తుంది కదా! మరెందుకు

బెడద? మనం చేయగలిగిందల్లా ఒక్కటే ఒక్కటి — మరణం అనే విషయాన్ని అంగీకరించి, ఎప్పుడు ఏది జరుగుతుందోనన్న విచారం ఏమాత్రం లేకుండా, ఏ రోజుకి ఆ రోజే, ఏ క్షణానికి ఆ క్షణమే మన శాయశక్తులా జీవయాత్రను కొనసాగించుటయే. హేతువాదసిద్ధాంతం ప్రకారం నడచుకొనే మేధావులు ఈ విధానాన్ని అనుసరిస్తే ఎంతో ప్రయోజనకరంగా ఉంటుంది.

ఆత్మావలోకనం: ఆవేశపరులకు మాత్రం హేతువాదం అంత లాభసాటి కాదు. కాబట్టి వారి విధానాన్ని వారే నిర్ణయించుకోవాలి. ఇటువంటివారు ఆత్మావలోకనం అనే రెండో విధానాన్ని ఆశ్రయించవలసి ఉంటుంది.

అన్ని ఆవేశాలకు అతీతంగా మనలో నిరామయమై శాంతిమయమైన అంతరాత్మ లోలోపల ఓ కాంతి నిత్యం దేదీప్యమానంగా ప్రకాశిస్తూ ఉంటుంది. అదే నీ చైత్య భానుడు. ఆ కాంతిని తెలుసుకోవడానికి కృషిచేయాలి. ఆ తరువాత దాని మీదే ధ్యాస నిలుపుకోవాలి. ఆ కాంతిని తెలుసుకోవడానికి కృషిచేయాలి. ఆ తరువాత దాని మీదే ధ్యాస నిలుపుకోవాలి. ఆ కాంతి నీ అంతరంగంలోనే ఉంది. ప్రగాఢమైన ఆకాంక్షకు దృఢమైన దీక్షను జతచేస్తే దానిని నీవు తప్పక కనుక్కోగలవు. దాన్ని కనుక్కోగలిగావో ఇక అక్షయమైన అనుభూతిస్థాయికి నువ్వు ఎదగగలవు. ఇంతవరకు ఉన్నది, ఇక ముందు కూడ ఉండబోయే శరీరానికి పూర్తిగా అతీతంగా, స్వతంత్రంగా ఉంటావు. నీ అనుభూతులు ఇక దానిపై ఆధారపడి ఉండవు.

నీ ఉనికిని అభివ్యక్తీకరించే ఓ తాత్కాలిక పరికరం మాత్రమే ఈ శరీరం అనిపిస్తుంది. మరణం అంటే లయము కానే కాదు. అది కేవలం ఓ మార్పు మాత్రమే — అని నమ్మతావు. దాంతో భయాలన్నీ వెంటనే మటుమాయమైపోతాయి. అప్పుడు నిరామయమైన పరిశుద్ధమైన స్వేచ్ఛామానవునిగా నువ్వు నీ మనుగడను సాగించగలవు.

శరణాగతి: ఇది మూడో పద్ధతి — దేవునిపై భక్తివిశ్వాసాలు ఉన్నవారికి, వారి ఇష్టదైవం కోసం తమను తాము సమర్పించుకొనేవారికి అనువైనది. అటువంటివారు సంపూర్ణంగా దైవంలో భాగమే అయిపోతారు. వారి జీవితంలోని అన్ని సంఘటనలు దైవనిర్ణయాలే! వారు వాటిని పూర్తి విధేయతతో మాత్రమే కాకుండా కృతజ్ఞతతో కూడా స్వీకరిస్తారు. అటువంటివారు తమకు సంభవించేవన్నీ తమ ఇష్టదైవానికే సంభవిస్తున్నవని అనుకుంటారు. వారికి తమ దైవంపట్ల అనూహ్యమైన ప్రగాఢవిశ్వాసం

ఉంటుంది. అంతేకాదు, వారు వారి ఇష్టదైవంతో వైయక్తికమైన సంబంధాన్ని కూడా కలిగి ఉంటారు. తమ అభీష్టాన్ని ఆ దైవానికి పూర్తిగా అర్పిస్తారు. జీవనసంఘటనలకు, ఆఖరికి మరణానికి సైతం లొంగకుండా పూర్తి స్వతంత్రంగా ఉంటూ భగవంతుని అద్భుతమైన ప్రేమను, రక్షణను వారు అనుభూతిచెందుతూ ఉంటారు.

సంపూర్ణ శరణాగతిభావంతో తమ ఇష్టదైవం పాదాలచెంతనే ఉన్నట్లు వారు నిత్యం అనుభూతి చెందుతారు. భగవంతుని కరకమలాలలో ఊయలలూగుతూ పూర్తి రక్షణను అనుభవిస్తారు. ప్రశాంతం, ఆహ్లాదం, ఆనందం ఆవరించుకుని వున్న అటువంటి మహానుభావుల మనస్సులో భయానికి తావు ఎక్కడిది? అయితే అటువంటి యోగాన్ని ఎంతమంది సాధించగలరు?

సాహసం: ఇక మిగిలింది — అఖరిది. పుట్టుకతోనే క్షత్రియ లక్షణాలు కలిగివుండేవారు — తమ జీవితాన్ని ఉన్నది ఉన్నట్లుగా స్వీకరించలేరు. శాశ్వతంగా ఉండడం తమ హక్కు అనేది వారి నరనరాల్లో జీర్ణించుకుపోయి ఉంటుంది. ఈ భూలోకజీవితం సంపూర్ణమని, శాశ్వతమని వారు భావిస్తారు. మరణం అనేది ఒక వ్యసనం అని భావించడం వారి నైజం. ఆ వ్యసనాన్ని జయించాలన్న ధ్యేయంతోనే తాము జన్మించినట్లు వారు వ్యవహరిస్తారు.

అయితే దొంగచాటుగా దాడి జరిపే అతిక్రూరమైన సైన్యంతో నిరాశాపూరితమైన పోరాటాన్ని వారు ఈ కృషిలో జరపవలసి వస్తుంది. నిరంతర పోరాటం నిత్యం క్షణక్షణం జరపవలసి వస్తుంది. ఎటువంటి పరిస్థితులకైన తలవొగ్గని సాహసం కలవారే దీన్ని చేపట్టాలి. ఈ పోరాటానికి చాలా పార్శ్వాలు ఉంటాయి. పరస్పరం కలిసిపోయి ఒకదానికి ఒకటి దోహదపడే అనేక స్తరాలపై ఈ పోరాటం ఉంటుంది.

మృత్యుభయాన్ని జయించేమార్గం మరోటి ఉంది. అయితే అది బహు కొద్ది మందికి మాత్రమే సాధ్యమౌతుంది. బ్రతికి వుండగానే మృత్యుసామ్రాజ్యంలోకి సాహసంగా ప్రవేశించి అక్కడ నుండి తిరిగివచ్చి మళ్లీ భౌతిక శరీరంలోనే ప్రవేశించాలి. ప్రాపంచిక జీవితాన్ని తిరిగి కొనసాగించాలి. అయితే అటువంటిదానిని సాధించాలంటే — వారు ఉపాసకులై ఉండాలి.

(CWM Vol. pp. 82-87)

*

ఒకవేళ ఏదైనా కారణం వలన ఈ శరీరాన్ని వదిలేసి మరో శరీరాన్ని ధరించాల్సి

వచ్చిందనుకోండి. అటువంటప్పుడు శోకంతో ఏడ్చి రాగాలుపెట్టే బదులు సంతోషంగా, వైభవంగా ఒక శుభకార్యోద్యుక్తుడవై ఎందుకుండకూడదు? మృత్యువును ఒక శుభ మంగళంవలె భావిస్తే బాగుంటుంది. అలా కాకుండా పాత జీవితాన్నే అతుక్కొని ఉండి కనీసం కొన్ని నిమిషాల తరబడి అయినా దాన్ని పొడిగిద్దామనుకొనేవాళ్లు — అట్టివాళ్లు ఆత్మజ్ఞానం లేనివారన్న మాట. మృత్యువంటే ఏమిటి? అది ఒక సాధనమే కదా! మరి దాన్ని ఒక అవకాశముగా మనమెందు కనుకోకూడదు? మనిషికి ఎరుక కలిగితే, దానిని ఒక పసందైనదానిగా మలచుకోవచ్చు — అన్నింటి మాదిరిగా, బహు సుందరమైనది. మృత్యువంటే ఏమాత్రం భయం లేకుండా, ఏ మాత్రం ఆవేదనపడకుండా నిరంతరం దాన్ని గురించే ఆలోచించకుండా ఉన్నవారు, చాల ధైర్యంగా, మరణ మాసన్న మైనప్పుడు తెలెత్తుకుని చిరునవ్వుతో ఇదిగో — 'నేను సిద్ధంగానే ఉన్నాను' అని దాని నాహ్వానించగలరు.

అటువంటివారు వారి జీవితాల్ని చాల ఉపయోగకరంగా గడపగలరు. "నేను ఎన్నాళ్లు ఉండాల్సివస్తే అన్నాళ్లు ఉంటాను. నా లక్ష్యాన్ని సాధించేందుకు ఒక క్షణం కూడా వృథా చేయకూడదు". అట్టివారు సమయమాసన్న మైనప్పుడు ఉత్సాహంగా ఉంటారు. ఎందుకని? వారు భోగభాగ్యములను లెక్కచేయరు. వారికి కావలసింది జీవితలక్ష్యమును సాధించుటయే. జీవితంలోని ప్రతిచర్య దానికి అంకితం చేయుటయే. వారి జీవితానికి ఇది తప్ప వేరా కారణం లేదు. అన్నింటిలోను ఈ లక్ష్యాన్నే చూడగలరు. ఉనికికి ఈ కారణమే ఉన్నదని గ్రహించగలరు. వారు ఎప్పటికీ ఈ హీనమైన భౌతిక జీవితస్థితిలోకి దిగజారరు.

కాబట్టి గుర్తుంచుకోవలసిన విషయాలు — మృత్యువును ఎప్పుడూ కోరుకోకూడదు. మృత్యువంటే ఏమాత్రం భయపడకూడదు. అన్ని పరిస్థితులలోను నిన్ను నీవు అధిగమించాల్సిందే!

అనువాదం పి. నాగేశ్వరరావు, ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి

(CWM Vol. 4, pp. 355-56)

నిత్య యౌవన జీవితం

ఎప్పుడు నీవు అభివృద్ధి చెందుట ఆగిపోతుందో, ఎప్పుడు నీ అభ్యున్నతి అణగారి పోతుందో, ఎప్పుడు నిన్ను నీవు ఉద్ధరించుకొనుటను నిలిపివేస్తావో, ప్రయోజనం పొందుట, పెరుగుదల ఆపివేస్తావో, నిన్ను నీవు పరివర్తన గావించుకొనుటను మాను కుంటావో, అప్పుడే నీవు నిజంగా ముదుసలివై పోయావన్న మాట. అనగా శిథిలావస్తకు జారిపోతున్నావన్న మాట.

పడుచు ముదుసలు లుంటారు. అలాగే ముసలి పడుచులుంటారు. నీవు నీలో ఈ అభ్యున్నతి జ్యోతిని, ఈ పరివర్తనా జ్యోతిని నిలుపుకున్నట్లయితే, మెలకువతో ముందడుగు వేయుటకై సర్వమును త్యజించుటకు సంసిద్ధుడవైనట్లయితే, మెలకువతో ముందడుగు వేయుటకై సర్వమును త్యజించుటకు సంసిద్ధుడవైనట్లయితే, ఒక వినూత్న ప్రగతికి, ఒక ఆధునిక అభ్యున్నతికి, ఒక అపూర్వ పరివర్తనకు సదా ఉన్మీ లుడవై ఉండగలిగితే, అప్పుడు నీవు నిత్య యౌవనుడవన్న మాట. ఇంతవరకు సాధించినదానితో సంతృప్తిని చెంది, కర్మాచరణను విస్మరించి విశ్రమించినా, నీవు చేరవలసిన గమ్యాన్ని చేరుకున్నావు గనుక, నీ ప్రయాస ఫలితాలను అనుభవించుట తప్ప మిగిలిందింకేమీ లేదనే భావన కలిగినా, నీ దేహంలో సగభాగం సమాధి గతమైందన్న మాటే. అది జరావస్థకు చేరువైనట్లే, నిజమైన మృత్యువును సమీపించినట్లే.

ఇంకా చేయవలసి ఉన్నదానితో ఇంతకు పూర్వం చేసినదానినంతా పోల్చి చూస్తే అది ఏమీ లేదు, అంతా శూన్యం అని తెలుసుకోవాలి. వెనుకకు చూడకు, ముందుకు చూడు; అన్ని వేళలా ముందుకే చూడు; ఎల్లప్పుడూ ముందుకు సాగిపో.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

375. పాంచభౌతికంగా అజరామరస్థితిని పొందగలిగి, ప్రకృతి సహజమైన అనివార్యతకు బదులు ఇచ్ఛామరణం పొందగలిగే మార్గం ఒకటి ఉంది. కాని, శతాధిక సంవత్సర పర్యంతం ఒకే రకమైన దుస్తులు ధరించడానికిగాని లేక ఒక ఇరుకైన మార్పులేని వసతిగృహంలో చిరకాలం బంధింపబడి ఉండడానికి గాని, ఎవరు మక్కువ కనపరుస్తారు?

శ్రీఅరవిందులు

SUFI WISDOM

I died from minerality and became vegetable;
And from vegetativeness I died and became animal.
I died from animality and became man.
Then why fear disappearence through death?
Next time I shall die
bringing forth wings and feathers like angels;
After that, soaring higher than angels ---
what you cannot imagien,
I shall be that

--- Mevlana Jelalu'ddin Rumi

నేను మట్టిగా నశించి, మొక్కగా అయ్యాను.
మొక్కగా నశించి జంతువుగా మారాను
జంతువుగా మరణించి మనిషిగా మారాను.
మరి మృత్యువంటే భయమెందుకు?
ఈసారి మరణిస్తే దేవతలవలె రెక్కలు కట్టుకుంటాను.
అప్సరసలకంటె ఎత్తు ఎగురుతాను.
ఇంకా నీ ఊహకందని రూపాన్ని ధరిస్తాను.

మెవ్లానా జలాలుద్దీన్ రూమి